Nr. 6. Kraków, dnia 30 czerwca 1926 r. Rocznik XLVII.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

stoł. król. miasta Krakowa.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: Kraków, Biuro prasowe Magistratu.

Przedpłatę przyjmuje wyłącznie Administracja „Dziennika Rozporządzeń“, która wynosi w Krakowie za pojedynczy egzemplarz 1 Zł., z opłatą pocztową o 20 groszy więcej.

CZĘŚĆ URZĘDOWA.

OBWIESZCZENIA I ROZPORZĄDZENIA.

L. 4608/26
VIII

Kraków, dnia 2 czerwca 1926 r.

Rozporządzenie dodatkowe do regulaminu dla handlu mlekiem z d. 9 lutego 1924 L. 188/24/III b.

Ze względów sanitarnych Magistrat wydaje następujące uzupełniające przepisy §§ 18 i 20 powyższego regulaminu:

ad § 18 jako ustęp drugi:

„Właściciele sklepów i lokali, w których sprzedaż mleka się odbywa, obowiązani są posiadać stale dokładny adres każdorazowego dostawcy mleka“.

ad § 20 jako ustęp drugi:

„Osoby trudniące się sprzedażą mleka tak na placach targowych, jak również dostarczające mleko do sklepów, względnie roznoszące mleko z własnych obór po domach prywatnych na zamówienie, winny stale posiadać przy sobie zaświadczenie zwierzchności gminy zamieszkania, że dostarczane przez nie mleko pochodzi od krów zdrowych.

Zaświadczenie to winno brzmieć jak następuje:

Ze strony zwierzchności gminnej w .... (nazwa gminy) poświadcza się, że mleko dostarczane do m. Krakowa przez .... (imię i nazwisko żony) .... (imię męża) zamieszkałego w .... Nr domu .... pochodzi od własnych .... (ilość) zdrowych krów.

Data, pieczęć urzędowa i podpis naczelnika gminy“.

Osoby wykraczające przeciw powyższym przepisom będą karane administracyjnie w myśl obowiązujących przepisów grzywnami do 200 zł., względnie w razie niemożności uiszczenia grzywny aresztem do dni 20.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1926 r.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 3491/26
akc.

Kraków, dnia 4 czerwca 1926 r.

Regulacja opłat mytniczych od samochodów.

OBWIESZCZENIE.

Magistrat podaje niniejszem do publicznej wiadomości, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu na mocy art. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1925 Nr 1 Dz. U. Rz. P. z r. 1926 poz. 2 zatwierdziło uchwałę Tymczasowego Zarządu miasta z dnia 20 marca 1926, którą podwyższono opłaty mytnicze od samochodów osobowych, najwyżej 6-siedzeniowych, oraz od samochodów ciężarowych i doczepek z 1 zł. na 1 zł. 50 gr., a od samochodów o więcej niż 6 siedzeniach (autobusów) z 1 zł. na 2 zł. Na mocy powyższej zatwierdzonej uchwały Gmina m. Krakowa pobierać będzie zwiększone opłaty mytnicze od dnia 15 czerwca b. r.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 3953/26 I Kraków, dnia 9 czerwca 1926 r.

Prace pomiarowe w Dz. XII Półwsie i Dz. XIII Zwierzyniec.

OBWIESZCZENIE.

Celem sprostowania stanu posiadania względnie własności nieruchomości w Dz. XII Półwsie Zwierzynieckie i w Dz. XIII Zwierzyniec w Krakowie rozpoczną się w najbliższym czasie prace pomiarowe.

Magistrat wzywa przeto właścicieli i posiadaczy powyższych nieruchomości, aby wszelkie zmiany stanu posiadania, własności oraz trwałe zmiany kultury, wprowadzone tam od roku 1910, zgłaszali we własnym interesie w Kierownictwie pomiarów miasta Krakowa (ul. Lubicz 2, I p.) w sobotę każdego tygodnia między godziną 8 rano a 1 po południu.

Wszelkie nowe zmiany w stanie własności, posiadania lub kultury wspomnianych nieruchomości należy przed zgłoszeniem w Ewidencji katastru podatku gruntowego zgłosić w Kierownictwie pomiarów miasta Krakowa, gdyż inaczej Ewidencja kat. pod. grunt. nie będzie ani przyjmowała odnośnych planów techników cywilnych, ani też zmian tych wprowadzała do elaboratów ewidencyjnych.

Dla komisyjnego ustalenia granic własności odbywać się będą w przypadkach wątpliwych komisje, na które mają się stawić interesowani na podstawie wezwania w myśl przepisu § 24 ustawy z dnia 23 maja 1883 Nr 83 Dz. u. p. austr. pod rygorem następstw z § 19, 23 i 57 tejże ustawy.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 3648/26 I Kraków, dnia 14 czerwca 1926 r.

Cmentarz m. rakowicki przekopanie grobów.

OBWIESZCZENIE.

Magistrat zawiadamia interesowanych, że w najbliższym czasie będą przekopane na miejskim cmentarzu rakowickim kwatery XXIV i XXVI, a wszystkie nagrobki na tych kwaterach usunięte.

Zamieszczając poniżej wykaz pomników i krzyżów, znajdujących się na powyższych kwaterach, wzywa Magistrat strony interesowane, aby do dni 14-tu zgłosiły ustnie (z wydaną uprzednio przez Zarząd cmentarza kartą, zawierającą bliższe oznaczenie grobu, w Magistracie Wydz. I, II p. oficyny drzwi Nr 33) w godzinach od 11—1 w poł. prośbę o pozostawienie w nienaruszonym stanie odnośnego grobu na dalszy czasokres i uiściły przepisaną opłatę. O ileby interesowana strona zamierzała wydobyć szczątki zmarłych i przenieść je na miejsce stałe, należy wnieść do Magistratu prośbę o wyznaczenie miejsca za złożeniem opłaty, a do Miejskiego Urzędu Zdrowia prośbę o zezwolenie na ekshumację zwłok.

Po upływie zakreślonego 14-dniowego terminu nagrobki i krzyże będą usunięte, a groby czasowe na tych kwaterach przekopane.

Usunięte nagrobki i krzyże z przekopanych grobów mogą interesowane strony za udowodnieniem własności odebrać w Zarządzie cmentarza w terminie do dni 30-tu po ukończeniu przekopania odnośnej kwatery. — Po upływie tego terminu zostaną one sprzedane, a uzyskana ze sprzedaży kwota przeznaczona będzie na fundusz upiększenia cmentarza.

Wykaz pomników i krzyżów na XXIV kwaterze.

L. p.	Imię i nazwisko zmarłego	Rok śmierci	Znak na grobie
1)	Stanisław Czekalski	1914	Pomnik kamienny
2)	Roman Andrusikiewicz	„	Krzyż drewniany
3)	Ignacy Juszczyński	1884	Pomnik kamienny
4)	Małgorzata Czerkiewicz	1914	„ „
5)	Aleksander Rudkowski	„	Krzyż drewniany
6)	Ludwika Stercelheimer	„	„ „
7)	Władysław Jaśkiewicz	„	Pomnik betonowy
8)	Henryka Pawłusiewicz	„	Krzyż drewniany
9)	Piotr Kapturkiewicz	„	Pomnik kamienny
10)	Franciszek Smalec	„	Krzyż drewniany
11)	Antonina Nagraba	1915	Pomnik kamienny
12)	Małgorzata Suchner	1894	Krzyż drewniany
13)	Róża Tatiana	1914	„ „
14)	Marja Kleszczyńska	„	„ „
15)	Jan Warzycki	„	„ „
16)	Paulina Chwastek	„	„ „
17)	Marcin Michalec	„	„ „
18)	Karol Tuchowicz	„	Obramienie cegl.
19)	Regina Partyczyńska	„	Krzyż drewniany
20)	Jan Wiśniewski	„	Obramienie cegl.
21)	Jan Knapik	„	„ beton.
22)	Jan Olaś	1895	Pomnik kamienny
23)	Helena Zawacka	„	Pomnik kamienny
24)	Jakób Sokołowski	„	„ „
25)	Zofja Dobrowolska	1914	„ „
26)	Józefa Górska	1895	Krzyż drewniany
27)	Marja Swiątkowska	„	Pomnik kamienny
28)	Zygmunt Strenk	1884	„ „
29)	Wanda Stańska	1895	Krzyż drewniany
30)	Marja Kamińska	„	„ „
31)	Wiktorja Woch	1914	„ „
32)	Józef Kaflikiewicz	„	„ „
33)	Jan Wojakiewicz	„	„ „
34)	Jan Idzik	„	Obramienie beton.
35)	Wiktor Molik	„	„ „
36)	Antoni Latos	„	Krzyż drewniany
37)	Adolf Schwarz	„	„ „
38)	Piotr Łacek	„	Obramienie beton.
39)	Jadwiga Kowalska	1895	Pomnik kamienny
40)	Piotr Chyla	1914	Krzyż drewniany
41)	Agnieszka Fikiel	„	„ „
42)	Stanisław Fugiel	„	„ „
43)	Józef Balon	„	„ „
44)	Karolina Piskan	„	„ żelazny
45)	Wincenty Budziński	„	„ drewniany
46)	Aleksander Kozłowski	1895	„ kamienny
47)	Władysław Latuschke	„	Pomnik kamienny
48)	Michalina Grechowicz	1914	Krzyż drewniany

L. p.	Imię i nazwisko zmarłego	Rok śmierci	Znak na grobie
49)	Jan Zawada.	1914	Krzyż drewniany
50)	Helena Czadowska . . .	„	„ „
51)	Hipolit Makowski. . . .	1895	Pomnik kamienny
52)	Józef Rogowski	1913	Krzyż drewniany
53)	Joanna Woźniakowska . .	1895	„ „
54)	Jan Grochowski	1914	„ „
55)	Klemens Jaśkiewicz . . .	„	„ „
56)	Szczepan Mikołajek . . .	„	„ „
57)	Józef Kurcz.	„	„ „
58)	Antonina Górska	1899	Obramienie beton.
59)	Edward Rapaliński . . .	1914	Krzyż drewniany
60)	Katarzyna Podgórska . .	1895	Pomnik kamienny
61)	Julja Sobierajska	1914	Krzyż drewniany
62)	Marja Kołodziejczyk. . .	„	„ „
63)	Karolina Ziembińska. . .	„	Obramienie beton.
64)	Marja Janasz	1896	Krzyż drewniany
65)	Marja Kohle	1914	„ „
66)	Józef Gromko	1895	Pomnik kamienny
67)	Józef Połeć.	1914	Krzyż drewniany
68)	Jan Kiełbasa	1895	Pomnik kamienny
69)	Julja Slawiczek	1914	Krzyż drewniany
70)	Maciej Baster	„	Obramienie beton.
71)	Stanisław Wąs.	„	„ „
72)	Wojciech Miarka	„	Krzyż żelazny
73)	Katarzyna Niemczyk. . .	1896	„ „
74)	Marja Zathey	1914	„ drewniany
75)	Franciszek Stefański. . .	1896	„ „
76)	Wiktorja Raczyńska . . .	1914	„ „
77)	Stefan Bogdas.	„	„ „
78)	Stanisław Orzechowski. .	„	„ „
79)	Mikołaj Kiełb	„	„ „
80)	Katarzyna Rudzka . . .	„	„ żelazny
81)	Wiktorja Chojna	„	„ drewniany
82)	Piotr Rybak	„	„ „
83)	Marja Kostecka	1896	Obramienie beton.
84)	Adam Czuba	1914	Krzyż żelazny
85)	Jakób Pająk	„	„ „
86)	Józef Eljasz.	„	Pomnik kamienny
87)	Stanisława Burzyńska . .	1896	Krzyż żelazny
88)	Alojza Terlecka	„	Pomnik kamienny
89)	Stefan Brablec.	1915	„ „
90)	Antonia Jaworska . . .	1914	Obramienie beton.
91)	Wojciech Steczkowski . .	„	Krzyż drewniany
92)	Andrzej Maciejowski . .	„	„ „
93)	Rozalja Ślęzak	„	„ „
94)	Julja Rzepska	„	„ „

Wykaz pomników i krzyżów na XXVI kwaterze.

L. p.	Imię i nazwisko zmarłego	Rok śmierci	Znak na grobie
1)	Helena Sobaszewska. . .	1911	Krzyż drewniany
2)	Katarzyna Prochowska . .	„	„ „
3)	Mieczysław Gogajewicz. .	„	Pomnik kamienny
4)	Andrzej Cios	1912	„ „
5)	Józef Koczuba.	1913	Krzyż drewniany
6)	Franciszek Chrabasz. . .	1914	„ „
7)	Jadwiga Kozłowska . . .	1895	„ „
8)	Zofja Walczyk.	1915	„ „
9)	Błażej Wójtowicz. . . .	„	„ „

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 4087/26 I — Kraków, dnia 15 czerwca 1926 r.

Dochodzenie prawno-wodne w sprawie odprowadzenia wód opadowych w ulicy Kosynierów w Dz. XX Dąbie.

OBWIESZCZENIE.

Magistrat podaje do wiadomości, że dnia 20 lipca 1926 o godzinie 10-ej rano odbędzie się dochodzenie prawno-wodne w sprawie projektowanego przez Zarząd wojskowy (Skarb Państwa) odprowadzenia wód opadowych i gruntowych z koszar im. Gen. Kąckiego przy ulicy Kosynierów w Dz. XX Dąbie rurami betonowemi do rzeki Białuchy.

Komisja zbierze się w oznaczonym wyżej dniu i godzinie na miejscu przed koszarami: narożnik ulicy Mogilskiej i Kosynierów.

Plany projektowanego odprowadzenia wód wyłożone będą w myśl art. 195 i 196 ustawy wodnej z dn. 19 września 1922 Dz. U. Rz. P. Nr 102 poz. 936 w Magistracie (Wydział I, II p. ofic. drzwi Nr 30) do przejrzenia dla ogółu w czasie od 20 czerwca do 17 lipca 1926 włącznie w godzinach urzędowych od 9 rano do 1 po południu.

Zarzuty przeciw projektowi można wnosić w powyższym terminie na ręce Magistratu lub podczas rozprawy komisyjnej na miejscu. Zarzuty późniejsze nie będą uwzględnione, a interesowani byliby uważani za zgadzających się z projektowaną budową.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 5972/26 VIII — Kraków, dnia 16 czerwca 1926 r.

Taryfa opłat placowych dla miasta Krakowa

obowiązująca od dnia 1 lipca 1926 aż do odwołania.

1. a) Od stanowisk na placach targowych, zajmowanych przez producentów od każdych 20 l. mleka, od każdej kopy jaj, od każdych 2 kg. masła, oraz przy sprzedaży innych artykułów za każdy 1 metr kwadr. zajmowanej przestrzeni dziennie	—·10	zł.
b) Od stanowisk zajmowanych przez handlarzy z wyłączeniem mleka, jaj i masła	—·15	„
2. Od stołów dla sprzedaży pieczywa . .	—·50	„
3. Od stołów dla sprzedaży wędlin, mięsa, podrobiu i drobiu bitego dziennie . .	1·—	„
4. Od sprzedaży ryb do 4 m. przestrzeni zajętej za każdy dzień	2·—	„
za każdy następny metr	—·50	„
5. Od stanowisk dla sprzedaży kramarszczyzny i wyrobów cukierniczych na drzewka oraz strucli przed Bożem Narodzeniem i Wielkanocą do 4 m. zajętej przestrzeni za cały okres	15·—	„
za każdy następny metr	3·—	„

6. Od stanowisk dla sprzedaży choinek przed Bożem Narodzeniem do 30 metrów zajętej przestrzeni za cały okres . . . . 20·— zł.
za każdy następny metr . . . . . . 1·— „
7. Od stanowisk kramarzy w czasie odpustu i świąt przy kościołach i pod murem cmentarnym za każdy 1 metr kwadrat. dziennie . . . . —·50 „
8. Od drobiu dziennie:
a) od kury, koguta, pantarki, pary kurcząt —·15 „
b) od kaczki . . . . —·20 „
c) od gęsi i kapłona . . . . —·30 „
d) od indyka . . . . —·50 „
9. Od dziczyzny:
a) od zająca . . . . —·50 „
b) od jednej sztuki dzikiego ptactwa . —·10 „
c) od królika i jednego ptaka żywego . —·10 „
d) od jednego gołębia . . . . . . —·05 „
10. Od jagód, owoców i grzybów od każdych 10 kg. wagi . . . . —·20 „
11. A) Od postoju wozów bez towaru dziennie . . . . —·50 „
B) Od postoju wozów z towarem:
a) z sianem, koniczyną i słomą do 500 kg. 1·— „
„ „ „ ponad 500 kg. 1·50 „
b) ze zbożem do 200 kg. . . . . . 1·— „
„ ponad 200 kg. . . . . 1·50 „
c) z ziemniakami i kapustą . . . . . 1·— „
d) z drzewem i jego przetworami . . 1·— „
12. Od każdego konia przyprowadzonego na sprzedaż na targowicę końską . . . . 1·50 „

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 3944/26 akc. Kraków, dnia 17 czerwca 1926 r.

Wprowadzenie opłaty za oględziny zwierząt, przeznaczonych na centr. targowicę m.

OBWIESZCZENIE.

Uchwałą z dnia 7 maja 1926 r. postanowił Tymczasowy Zarząd miasta pobierać opłatę za oględziny weterynaryjne zwierząt, wprowadzanych na centralną targowicę na bydło, w wysokości 1 zł. od sztuki.

O tem zawiadamia się strony interesowane z nadmienieniem, że opłata wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1926, a pobierana będzie łącznie z opłatą targową przez rogatki miejskie, o ile zwierzęta będą przez rogatki wprowadzane, od zwierząt zaś pochodzących z miasta (zatem nie przechodzących przez rogatkę) pobierać ją będzie Urząd na targowicy m.

Kwity na uiszczoną opłatę oględzinową na rogatce m. mają być zachowane i przy wprowadzaniu zwierzęcia na targowicę okazane, gdyż w przeciwnym razie zwierzęta uważane będą za nieopłacone i Urząd na targowicy zażąda ponownej opłaty.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 6154/26 VIII Kraków, dnia 18 czerwca 1926 r.

Wypiek i sprzedaż pieczywa luksusowego i wiedeńskiego.

ROZPORZĄDZENIE.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa po wysłuchaniu opinji Komisji do badania cen, powołanej na podstawie rozp. Rady ministrów z dnia 10 lutego 1926 r. Dz. U. R. P. Nr 18 z r. 1926 ustanawia następujące normy dla wypieku i sprzedaży białego pieczywa t. zw. luksusowego i wiedeńskiego, obowiązujące w obrębie miasta Krakowa.

I. Za pieczywo luksusowe i wiedeńskie uważa się białe pieczywo, do którego wypieku użyto następujących składników, a mianowicie:

a) pieczywo luksusowe na każde 100 kg. mąki pszennej o przemiale 40% winno zawierać co najmniej
masła w ilości $2^1/_2$ kg.
mleka „ 15 litrów
cukru % 3 kg.

b) pieczywo wiedeńskie na każde 100 kg. mąki pszennej o wymiale 45—50% winno zawierać co najmniej
masła w ilości 1 kg.
mleka „ 10 litrów
cukru „ 2 kg.

Pieczywo ad a) i b) może być wypiekane tylko na świeżem maśle, z wyłączeniem wszelkich innych tłuszczów. Wyjątkowo wolno używać do wypieku pieczywa rytualnego tłuszczu roślinnego, jednak z tem zastrzeżeniem, że pieczywo takie będzie przy sprzedaży wyraźnie oznaczone, iż jest wypiekane na tłuszczu roślinnym.

Do wypieku należy używać tylko czystej białej soli.

II. Zabrania się wypieku i sprzedaży białego pieczywa luksusowego i wiedeńskiego, zawierającego mniejszą ilość składników, jak w punkcie I. wymieniono. Pieczywo takie deklarowane jako luksusowe lub wiedeńskie, a nie zawierające przepisanego minimum składników, ulegnie konfiskacie, niezależnie od wdrożenia postępowania karnego.

III. Cena pieczywa luksusowego będzie każdorazowo przez Komisję do badania cen ustanawianą i winna być stale na widocznem i łatwo w oko wpadającem miejscu umieszczona.

IV. We wszystkich miejscach sprzedaży pieczywa luksusowego winny być umieszczone odpowiednie tablice z napisem: „Sprzedaż pieczywa luksusowego na maśle, mleku i cukrze“.

V. Przemysłowcy niestosujący się do niniejszego rozporządzenia karani będą po myśli rozp. minist. z dnia 30 września 1857 Nr 198 Dz. u. p. grzywną do 200 zł. lub aresztem do dni 14, o ile czyn karygodny nie będzie zawierał znamion oszustwa w myśl powszechnej ustawy karnej, względnie przekroczenia ustawy o środkach spożywczych, w których to wypadkach wdrożone zostanie postępowanie karno-sądowe.

Żądający zaś i pobierający wyższe ceny jak usta-

nowione będą karani po myśli art. 3 i 4 ust. z dnia 29 grudnia 1925 Dz. U. R. P. Nr 1 poz. 2 ex 1926 r.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 17456/26
V

Kraków, dnia 18 czerwca 1926 r.

A. Wykaz rzeczy znalezionych za miesiąc marzec, kwiecień i maj 1926 r.

OBWIESZCZENIE.

Art. 82 — rękawiczki damskie. Art. 83 — 7 kluczy. Art. 84 — książka „Pamiętniki kwestarza“. Art. 85 — 3 klucze. Art. 86 — 2 książki „Zarys wykładu prawa rzymskiego“. Art. 87 — kasetka żelazna. Art. 89 — torebka z drobną kwotą pieniężną. Art. 100 — 2 pary pończoch damskich. Art. 101 — chustka do odziewania. Art. 105 — 2 bańki blaszane na mleko. Art. 106 — 2 klucze. Art. 109 — 3 łyżeczki (1 z monogramem). Art. 110 — portfel z zapiskami Oskara Biermańskiego, świadectwo szkolne Marji Żefarlińskiej, 3 portmonetki (1 z kolczykiem dziecinnym), różne zaświadczenia i korespondencja. Art. 114 — 3 klucze. Art. 116 — pudełko z kartami malarzy. Art. 117 — torebka skórkowa z zapiskami Zającówny Genowefy. Art. 118 — 3 serwetki z monogramami. Art. 120 — płaszcz damski. Art. 121 — 2 klucze. Art. 122 — waliza z bluzą męską. Art. 125 — 5 kluczy. Art. 126 — metr stolarski. Art. 127 — klucz wertheimowski. Art. 128 — pantofle. Art. 129 — 1 kalosz. Art. 131 — srebrny zegarek. Art. 132 — torebka damska z drobną kwotą pieniężną i drobiazgami toaletowemi. Art. 133 — chustka wiejska. Art. 137 — portfel z dokumentami Królikowskiego Feliksa. Art. 144 — amunicja myśliwska. Art. 145 — rozpylacz. Art. 148 — łańcuch. Art. 151 — damska torebka z chusteczką i drobną kwotą pieniężną. Art. 152 — damska torebka z chusteczką. Art. 153 — walizka ręczna. Art. 154 — klucz. Art. 155 — okulary. Art. 166 — książeczka do nabożeństwa. Art. 167 — torebka damska z zapiskami i kluczykami. Art. 168 — pierścionek metalowy. Art. 169 — czapka dziecinna. Art. 172 — torebka damska z książką do modlitwy i drobiazgami. Art. 173 — materja damska. Art. 174 — okulary. Art. 175 — piłka nożna. Art. 176 — parasolka. Art. 177 — pęk kluczy. Art. 178 — zegarek stalowy z łańcuszkiem. Art. 184 — 2 maszynki do plomb. Art. 185 — pugilares z drobną kwotą pieniężną. Art. 186 — 2 klucze. Art. 190 — parasol damski. Art. 191 — torebka damska z rękawiczkami. Art. 195 — czapka dziecinna. Art. 196 — suknia (używana). Art. 199 — portmonetka. Art. 200 — chustka do odziewania. Art. 201 — 6 kluczy. Art. 203 — książka służbowa Józefy Przędzik. Art. 205 — pugilares z drobną kwotą pieniężną. Art. 207 — 3 klucze. Art. 210 — portmonetka z drobną kwotą pieniężną. Art. 212 — zegar. Art. 213 — portfel z dokumentami Władysława Ferdeka. Art. 214 — torebka damska. Art. 215 — pugilares z drobną kwotą pieniężną. Art. 216 — torebka z papierami Michaliny Kobylańskiej. Art. 217 — 5 kluczy. Art. 218 — klucz. Art. 219 — rękawiczki. Art. 220 — klamka mosiężna. Art. 221 — sznurek koralików. Art. 222 — 10 kluczy. Art. 223 — pugilares z drobną kwotą pieniężną. Art. 224 — nóż. Art. 226 — blacha. Art. 227 klucz. Art. 229 — dokumenty Zyburskiej Walerji i 3 broszurki. Art. 230 — notatki. Art. 239 — okulary z futerałem. Art. 240 — szalik. Art. 241 — broszka złota. Art. 242 — torebka damska z drobiazgami i drobną kwotą pieniężną. Art. 243 — portmonetka z dokumentem Julji Ciejka. Art. 244 — parasol damski. Art. 245 — papierośnica i łańcuszek. Art. 246 — zegarek męski stalowy. Art. 247 — 2 poszewki. Art. 248 — waliza. Art. 249 — torebka damska z drobiazgami. Art. 250 — boa i kostjum damski. Art. 251 — świadectwo służbowe Pauliny Kizemówny. Art. 253 — piłka nożna. Art. 254 — portfel. Art. 255 — kapelusz męski. Art. 256 — 3 książki szkolne. Art. 495 — 60 zł. Art. 2896 — 2 zł.

B. Przedmioty pozostawione u znalazców: pies pokojowy, pies chart, złoty zegarek damski.

Magistrat wzywa właścicieli powyższych przedmiotów, aby o ile mogą dowieść swego prawa własności, zechcieli się zgłosić po odbiór tychże do biura Wydziału V Magistratu ofic. I p. drzwi Nr 16 w godzinach urzędowych między 8 a 10 rano, codziennie z wyjątkiem świąt i niedziel.

W razie przeciwnym przedmioty te wydane zostaną znalazcom i po upływie trzech lat przejdą na ich wyłączną własność, lub też sprzedane będą w drodze licytacji w tym czasie, zaś przedmioty ulegające łatwo zniszczeniu, jak np. części odzieży, zostaną sprzedane w 3 miesiące po niniejszem ogłoszeniu.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 5578/26
IV.

Kraków, dnia 19 czerwca 1926 r.

NOWY PODZIAŁ 3 PARAFIJ RZ. KAT. W KRAKOWIE.

Z dniem 1. lipca br. wchodzi w życie na mocy reskryptu Województwa krakowskiego z dnia 20/5 1926 r. L. AW. 3181/26 nowy podział 3 parafij rzym.-kat. w Krakowie, a mianowicie:

1. Parafja św. Szczepana.

„Granica tej parafji biegnąć będzie od toru kolejowego środkiem ul. Prądnickiej, koło szpitala garnizonowego, do wylotu ul. Długiej, środkiem Aleji Słowackiego do ul. Krowoderskiej, środkiem ul. Krowoderskiej do ul. Basztowej, środkiem ul. Basztowej i Dunajewskiego do ul. Krupniczej, środkiem ul. Krupniczej do Aleji Mickiewicza, środkiem tej Aleji do ul. Wolskiej, środkiem drogi prowadzącej na Błonia przy Aleji 3 Maja do idealnego wylotu ulicy Urzędniczej, środkiem ulicy Urzędniczej do ul. Juljusza Lea, środkiem tej ulicy do ul. Nowowiejskiej, środkiem ul. Nowowiejskiej i Racławickiej do toru Kolejowego, torem kolejowym na zachód

do granicy miasta, następnie zachodnią i północną granicą dzielnicy XVII. do ul. Prądnickiej mostek na Białusze) i środkiem ulicy Prądnickiej do toru kolejowego nad ulicą Prądnicką".

2. Parafja św. Mikołaja.

„Granica tej parafji biegnąć będzie od mostu kolejowego nad ul. Grzegórzecką środkiem ul. Dra Dietla do ul. Starowiślnej, środkiem tej ul. do ul. A. Potockiego, środkiem ul. A. Potockiego do wylotu ul. Pańskiej, środkiem tej ul. do ul. Radziwiłłowskiej, środkiem tej ul. do ul. Lubicz, środkiem ul. Lubicz do toru kolejowego, głównym torem kolejowym na parceli 1. kat. 30/1, stąd na wschód do muru, odgraniczającego własność kolejową od ul. Wjazd w punkcie, gdzie ustawiona jest drewniana brama wjazdowa do Wojskowych zakładów gospodarczych, stąd do narożnika muru, odgraniczającego te Zakłady, dalej tym murem na granicy parcel l. kat. 67, 66, 87, 86, 88 i ul. Żelazną (l. k. 64) aż do przecięcia z murem cmentarnym, następnie tym murem wzdłuż ul. Żelaznej (l. k. 64 i 333) aż do narożnika jego przy ul. Warszawskiej, stąd nieobmurowaną granicą cmentarza i dalej granicami między parcelami l. k. 89, 90 (2, 91) 2 a parcelą l. k. 25 (cmentarza) do ulicy Warszawskiej, potem prawą krawędzią tej ulicy na długości 12 m. następnie granicą parcel l. kat. 92, 93, 94 i 95 aż do muru cmentarnego przy ul. Warszawskiej, następnie murem cmentarnym do budynku Akcyzy miejskiej, a okrążając ten budynek, na środek ul. Modrzewiowej w idealnem przedłużeniu muru cmentarnego odgraniczającego podwórze budynku akcyzowego, stąd na środek ul. Warszawskiej i jej środkiem do granic Krakowa od strony Prądnika Czerwonego".

3. Parafja św. Florjana.

„Granica tej parafji biegnąć będzie od mostu kolejowego nad ul. Lubicz, środkiem ul. Lubicz i Basztowej do ul. Krowoderskiej, środkiem ul. Krowoderskiej do Aleji Słowackiego, środkiem tej Aleji do wylotu ulicy Długiej, środkiem ul. Prądnickiej do toru kolejowego (dworzec towarowy należeć będzie do tej parafji) i dalej do granic Krakowa, granicą Krakowa do ulicy Warszawskiej, środkiem tej ulicy do ul. Modrzewiowej i jej środkiem do idealnego przedłużenia muru cmentarnego poza budynkiem Akcyzy miejskiej, dalej murem cmentarnym wzdłuż ul. Warszawskiej, następnie granicą między parcelami lkat. 92, 93, 94 i 95 a cmentarzem, potem na długości 12 m. krawędzią ul. Warszawskiej od strony cmentarza, dalej granicą parcel lkat. 89, 90 (2) 91) 2, a parcelą lkat. 25 (cmentarz), nieobmurowaną granicą cmentarza do jego narożnika przy ul. Warszawskiej, murem cmentarnym wzdłuż ulicy Żelaznej (lkat. 64 i 333) do narożnika muru, okalającego wojskowe Zakłady gospodarcze dalej murem odgraniczającym te zakłady do parcel lkat. 67, 66, 87, 86, 88 aż do punktu, gdzie drewniana brama wjazdowa, wiodąca ulicą Wjazd do wojskowych Zakładów gospodarczych styka się z murem, oddzielającym własność kolejową od ul. Wjazd, stąd do głównego toru kolejowego i głównym torem kolejowym do mostu nad ulicą Lubicz".

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 13173/26
II. a.

Kraków, dnia 24 czerwca 1926 r.

OGŁOSZENIE.

w sprawie wymiany tymczasowych poświadczeń nabycia akcyj Jaworzno na oryginalne akcje.

Magistrat podaje do wiadomości, że Główna Kasa miejska w Krakowie wymienia tymczasowe poświadczenia wydane nabywcom sprzedanych przez Gminę miasta Krakowa w roku 1923 akcyj: „Jaworznickie Komunalne Kopalnie węgla S. A." — na oryginalne akcje opiewające na złote. Posiadacze rzeczonych tymczasowych poświadczeń winni w powyższym celu zgłosić się w Głównej Kasie miejskiej i przedłożyć dotyczące poświadczenia tejże Kasie, która równocześnie wypłaci im przypadającą od wymienionych akcyj dywidendę za rok 1924 w wysokości po 1·50 Zł. od każdej akcji nominalnej wartości 25 Zł.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 3980/26
akc.

Kraków, dnia 24 czerwca 1926 r.

Podwyższenie opłaty za oględziny weterynarskie w rzeźni m.

OBWIESZCZENIE.

Magistrat podaje niniejszem do publicznej wiadomości, że na mocy uchwały Tymczasowego Zarządu miasta z dnia 7 maja 1926, zatwierdzonej przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, Gmina m. Krakowa pobierać będzie od dnia 1 lipca 1926 opłatę za oględziny weterynarskie w rzeźni m. po 1 zł. od każdej sztuki bydła rogatego i nierogacizny.

Opłata oględzinowa od prosiąt, owiec, kóz i cieląt pozostaje bez zmiany po 50 groszy.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 4190/26
akc.

Kraków, dnia 26 czerwca 1926 r.

Regulacja opłat rzezalnianych.

OBWIESZCZENIE.

Uchwałą z dnia 7 maja 1926 r., zatwierdzoną przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, postanowił Tymczasowy Zarząd miasta, podwyższyć opłaty za użycie rzeźni m. w następujący sposób:

a)	od bydła rogatego	nad 400 kg	z	6	zł. na	10 zł.
b)	„ „ „	„ 250 „	„	5·50	„ „	9 „
c)	„ „ „	„ 50 „	„	4·50	„ „	8 „
d)	„ „	„ do 50 kg. (cielęta)	„	2·—	„ „	3 „
e)	„ owiec, kóz, baranów	. . .	„	2·—	„ „	3 „
f)	„ nierogacizny	do 60 „	„	3·—	„ „	5 „
g)	„ „	„ 150 „	„	4·—	„ „	7 „
h)	„ „	nad 150 „	„	5·—	„ „	9 „

Równocześnie postanowił Tymczasowy Zarząd miasta wprowadzić opłatę na amortyzację i budowę rzeźni w następującej wysokości:

a) od bydła rogatego nad 400 kg. . . . . 2·— zł.
b) „ „ „ „ 250 „ . . . . 1·50 „
c) „ „ „ „ 60 „ . . . . . . 1·— „

(Cielęta, owce, kozy oraz nierogacizna poniżej 60 kg. nie są tą opłatą obciążone).

d) od świń od 60—150 kg. . . . . 0·50 zł.
e) „ „ nad 150 „ . . . . 1·— „

O tem zawiadamia się strony interesowane z nadmienieniem, że powyższe opłaty wchodzą w życie z dniem 1 lipca 1926 r.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 4150/26 akc. Kraków, dnia 26 czerwca 1926 r.

Podwyższenie opłat targowych od zwierząt.

OBWIESZCZENIE.

Uchwałą z dnia 7 maja 1926 r. postanowił Tymczasowy Zarząd miasta podwyższyć opłaty targowe od zwierząt, wprowadzanych na centralną targowicę m. na bydło w następujący sposób:

a) od zwierząt drobnych: cieląt, owiec, kóz z 50 na 75 groszy od sztuki;

b) od bydła rogatego rosłego i nierogacizny z 2 na 3 zł. od sztuki.

O tem zawiadamia się strony interesowane z nadmienieniem, że opłaty pobierane będą w sposób dotychczasowy przez urzędy rogatkowe, o ile zwierzęta przychodzą z poza miasta, zaś od zwierząt, pochodzących z miasta, zatem nie przechodzących przez rogatkę — przez Urząd poborowy na targowicy m.

Podwyższone opłaty wchodzą w życie z dniem 1 lipca 1926 r.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 3943/26 akc. Kraków, dnia 26 czerwca 1926 r.

Podwyższenie opłaty za oględziny mięsa, wprowadzanego do miasta.

OBWIESZCZENIE.

Uchwałą z dnia 7 maja 1926 r. postanowił Tymczasowy Zarząd miasta zmienić częściowo rozporządzenie Magistratu z d. 20 lutego 1925 L. 413/wet., a mianowicie:

A) podwyższyć opłaty oględzinowe od mięsa, wprowadzanego do miasta, w następujący sposób:

a) od mięsa w kawałkach z 1 grosza na 5 groszy od 1 kg.,

b) od zwierząt bitych, wprowadzanych w całości lub w połówkach:

1) od kóz i baranów z 25 groszy na 1 zł.,

2) od cieląt i małych świń do 60 kg. z 45 gr. na 1·50 zł.,

3) od nierogacizny nad 60 kg. z 1 zł. na 3 zł. od sztuki;

B) tytułem kaucji na zabezpieczenie, że mięso dostawione zostanie do ponownych oględzin, pobierać od mięsa, zaopatrzonego pieczęcią lub certyfikatem, 3-krotną opłatę oględzinową, a od mięsa niezaopatrzonego pieczęcią lub certyfikatem 10-krotną opłatę oględzinową.

Ponieważ w myśl powołanego rozporządzenia Magistratu zwolnione od oględzin jest mięso do 10 kg., wprowadzane dla własnej konsumcji, przeto mięso, wprowadzane przez handlarzy, ma być bez względu na ilość poddane ponownym oględzinom. Z tego powodu winni handlarze każdą ilość mięsa choćby mniejszą niż 10 kg. w Urzędzie rogatkowym zgłosić i oznaczoną wyżej opłatę oględzinową uiścić.

O tem zawiadamia się strony interesowane z nadmienieniem, że niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 1 lipca 1926 r.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

L. 506/26 prez. Kraków, dnia 12 marca 1926 r.

INSTRUKCJA ORGANIZACYJNA I SŁUŻBOWA DLA KOMISARJATU TARGOWEGO.

(Uchwała Tymczasowego Zarządu m. z 12 marca 1926 L. 506/26/prez.

Komisarjat targowy i jego działania.

§ 1.

Komisarjat targowy jest organem wykonawczym Magistratu i podlega służbowo Wydziałowi VIII Mgtu.

§ 2.

Do zakresu działania Komisarjatu targowego należy wykonywanie policji targowej, policji nad obrotem handlowym artykułami żywności, i przedmiotami użytkowemi, policji miar i wag, policji nad wykonywaniem ustawy łowieckiej i o rybołostwie, oraz o walce z lichwą.

Inspektor targowy.

§ 3.

Kierownikiem komisarjatu jest inspektor targowy, który ma przydzieloną odpowiednią ilość urzędników (Komisarzy targowych) i służby (dozorców targowych).

Za czynności podległych mu organów jest inspektor targowy służbowo osobiście odpowiedzialny.

W czynnościach urzędowych podlega inspektor targowy bezpośrednio Naczelnikowi Wydziału VIII. Mgtu i obowiązany jest do jego zarządzeń i wskazówek ściśle się stosować.

§ 4.

Inspektor targowy wykonuje bezpośredni nadzór nad wykonywaniem policji określonej szczegółowo w §. 2. oraz czuwa, aby personal Komisarjatu targowego stosował się ściśle do obowiązujących ustaw, rozporządzeń i przepisów, oraz by sumiennie pełnił swe obowiązki.

Celem uzyskania jak największej sprawności urzędowej, obznajamia inspektor targowy podległy mu personal z całokształtem czynności Komisarjatu targowego.

§ 5.

W celu prawidłowego wykonywania przepisów policji targowej (§ 2) dzieli inspektor targowy w porozumieniu z naczelnikiem Wydziału VIII., miasto na odpowiednią ilość rejonów targowych, przydzielając każdemu Komisarzowi targowemu odpowiednie rejony i potrzebną ilość dozorców targowych.

§ 6.

Inspektor targowy sprawuje nadzór nad tokiem czynności kancelaryjnych Komisarjatu targowego i utrzymuje w stałej ewidencji:

a) wykaz komisarzy i dozorców targowych, zawierający dokładny adres mieszkania i przydział służbowy;

b) wykaz rzeźników, masarzy, piekarzy, restauratorów, kawiarzy i mleczarzy, domokrążców itp.

c) wykaz przekupni, posiadających stałe stanowiska targowe na placach targowych, względnie na ulicach miasta;

d) spis wozów i wózków masarzy, rzeźników, piekarzy, wozów dla rozwozu sztucznego lodu itp.

e) inwentarz Komisarjatu targowego, jak również przydzielonych poszczególnym funkcjonarjuszom przyborów do pełnienia służby;

f) księgę depozytów rzeczowych, złożonych w Komisarjacie targowym, oraz abecadłowy indeks depozytów.

Księga depozytów winna być zakładaną na jeden rok kalendarzowy. Otwiera się z dniem 1-go stycznia każdego roku od liczby depozytów 1. Liczby te biegną w kolejnym porządku od najniższej do najwyższej aż do 31. grudnia. Księga ta obejmuje oprócz liczby bieżącej, datę złożenia depozytu, datę i liczbę polecenia, imię i nazwisko właściciela, szczegółowe opisanie złożonego przedmiotu, datę wydania depozytu właścicielowi, sprzedania w drodze licytacji publicznej i odprowadzenia uzyskanej ze sprzedaży kwoty do Kasy m., względnie zniszczenia depozytu, oraz datę i liczbę odnośnego rozporządzenia Magistratu.

§ 7.

Inspektor targowy utrzymuje w dokładnej ewidencji wykaz czynności i zaległości komisarzy targowych i wykazy te przez siebie podpisane przedkłada Wydziałowi VIII. Magistratu najdalej do 6 dnia każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

Nadto najdalej do połowy stycznia każdego roku przedkłada Wydziałowi VIII. Magistratu sprawozdanie z działalności Komisarjatu targowego za rok ubiegły.

§ 8.

Inspektor targowy kwalifikuje za pośrednictwem Naczelnika Wydziału VIII. podległy mu personal, nadto donosi Naczelnikowi Wydziału VIII. Mgtu natychmiast o jakichkolwiek przekroczeniach służbowych podległego mu personalu, a to pod najsurowszą osobistą odpowiedzialnością służbową.

§ 9.

Inspektor targowy układa listę dyżurów niedzielnych dla Komisarzy i dozorców targowych. W miarę potrzeby zarządza w porozumieniu z naczelnikiem Wydziału VIII. Magistratu również dyżury w godzinach popołudniowych w dnie zwyczajne.

§ 10.

W myśl przepisów § 20 instrukcji o poborze opłat targowych z 27. czerwca 1914 L. 67273/14/III. b. Dz. rozp. kr. miasta Krakowa Nr. 8. do inspektora targowego należy w szczególności:

a) czuwanie, aby od każdego przekupnia ściągnięto przepisaną opłatę w właściwym terminie i nie dopuszczano do powstania zaległości w opłatach stałych;

b) czuwanie, aby Komisarze targowi wykonywali ścisłą kontrolę nad wybieraniem opłat przez dozorców targowych na ulicach i placach;

c) dopilnowanie, aby wszyscy przekupnie byli wpisani do księgi głównej i katastru kartkowego i aby wszystkie rubryki księgi głównej i katastru były należycie i zgodnie z prawdą wypełnione;

d) przestrzeganie, aby Komisarze targowi prowadzili dokładne wykazy przekupniów stałych według przydzielonych im placów i ulic;

e) sprawdzanie na podstawie kwitarjuszy i ksiąg kasowych, czy Komisarze targowi uiszczają codziennie do rąk delegowanego urzędnika rachunkowego zainkasowane w ciągu dnia opłaty i czy te opłaty wpłynęły do głównej Kasy miejskiej;

f) wykazywanie Magistratowi do egzekucji zaległych opłat, które z jakichkolwiek powodów przez organa targowe nie mogą być ściągnięte, przyczem każdą taką zaległość należy usprawiedliwić;

g) przechowywanie i utrzymywanie w ewidencji wszelkich druków, ksiąg i wykazów Komisarjatu targowego.

Książki kasowe i księgi główne winne być przechowywane jako dowody rachunkowe przez 10 lat.

Niezależnie od przeprowadzonych w Komisarjacie targowym przez M. Izbę Obrachunkową szkontrów, winien inspektor targowy przeprowadzać przynajmniej raz na 3 miesiące niespodziewane szkontrum wszelkich ksiąg, kwitarjuszy i wykazów, dotyczących poboru opłat targowych i przedkładać sprawozdanie naczelnikowi Wydziału VIII. Magistratu.

§ 11.

Inspektor targowy potwierdza karty zamówień na potrzebną ilość bloczków dla opłat targowych, jednak w ilościach, które najwyżej odpowiadają 3-dniowemu zapotrzebowaniu (rozp. Mgtu z 13/III 1924 L. 1710/24 III b.).

§ 12.

Inspektor targowy odpowiedzialny jest za należyte prowadzenie przez urzędnika kancelaryjnego Komisarjatu targowego księgi głównej przekupniów stałych, utrzymywanej dla ścisłej ewidencji tychże, oraz przypadających od nich opłat.

Księga główna przekupniów stałych zawiera następujące rubryki: liczbę bieżącą, datę rozpoczęcia sprzedaży,

imię i nazwisko przekupnia, rodzaj sprzedaży, miejsce wykonywania sprzedaży, datę i liczbę uprawnienia przemysłowego, obszar powierzchni zajmowanej pod stanowisko, wysokość opłaty placowej oraz daty wpłacenia opłat z wyszczególnieniem wpłaconych kwot, liczby kwitu i artykułu kasy, w końcu imię i nazwisko pobierającego opłatę Komisarza targowego.

W razie nie uiszczenia opłaty placowej przez przekupnia należy w „uwadze" podać powód, dlaczego opłata nie została ściągnięta.

Powyższa księga nie może być prowadzoną przez urzędnika, pobierającego opłaty stałe.

Wszystkie strony księgi głównej muszą być zaopatrzone liczbą bieżącą stronic.

Dla księgi głównej przekupniów stałych należy prowadzić imienny indeks kartkowy z uwidocznieniem pozycji księgi głównej przy nazwisku przekupnia.

§ 13.

Inspektor targowy czuwa nad prawidłowem pobieraniem opłat targowych według taryfy, ustanowionej przez Magistrat oraz podpisuje na dowód przeprowadzonej przynajmniej raz w miesiącu kontroli kwitarjuszy komisarzy targowych, pozatem obowiązany jest pod odpowiedzialnością służbową czuwać nad ścisłem przestrzeganiem przez wszystkich funcjonarjuszy Komisarjatu targowego przepisów zawartych w instrukcji w sprawie poboru opłat targowych z 27/6 1914 L. M. 67273/14 III. b. Dz. R. dla m. Krakowa Nr. 8.

§ 14.

W razie przeszkody w natychmiastowem odprowadzeniu do Kasy m. opłat targowych, ściągniętych przez organa Komisarjatu targowego, przechowuje inspektor targowy opłaty te do dnia następnego w podręcznej Kasie.

§ 15.

Inspektor targowy czuwa nad prawidłowem przydzielaniem uprawnionym przekupniom przez Komisarzy targowych stałych stanowisk targowych na placach targowych oraz wykonuje kontrolę nad stanowiskami ulicznemi, których udzielanie zastrzeżone jest wyłącznie Magistratowi.

§ 16.

Inspektor targowy prowadzi terminarz aktów pilnych i czuwa, aby akta te zostały załatwione w zakreślonym terminie oraz odpowiedzialny jest za należyte prowadzenie normaljów.

Komisarze targowi.

§ 17.

Komisarze targowi podlegają służbowo bezpośrednio inspektorowi targowemu i winni do wszelkich jego poleceń i wskazówek ściśle się stosować.

§ 18.

Komisarz targowy wykonuje w przydzielonych sobie rejonach czynności policji określonej szczegółowo w postanowieniach § 2. — Winien znać dokładnie cały tok czynności zewnętrznych i biurowych Komisarjatu targowego, oraz posiadać znajomość wszystkich przepisów, odnoszących się do jego urzędowania, a przedewszystkiem:

a) regulamin targowy dla miasta Krakowa z dnia 28. stycznia 1909 Nr. 7 Dz. Rozp. m. Krakowa,

b) wszystkie rozporządzenia wydane na podstawie powyższego regulaminu, zawarte w tomie II i IIa „ustaw i rozporządzeń st. kr. m. Krakowa oraz przepisy dla wewnętrznego urzędowania Magistratu", względnie ogłaszane w Dzienniku rozporządzeń dla st. kr. m. Krakowa,

c) regulamin dla handlu mleczywem z 9/2 1924 L. 188/24 III. b. Dz. rozp. dla m. Krakowa Nr. 2,

d) ważniejsze przepisy ustawy przemysłowej, a mianowicie o podziale przemysłów, warunkach samoistnego wykonywania przemysłu, potrzebie potwierdzenia zakładu przemysłowego w pewnych rodzajach przemysłu, zakresie uprawnień przemysłowych i ich wykonywania oraz o obrocie targowym,

e) rozporządzenie ministerjalne z 23 grudnia 1881 L. 2049 o przemysłach wędrownych,

f) ustawę o handlu obnośnym z 4 września 1852 Nr. 252 Dz. u. p.

g) ustawę z 19 grudnia 1919 Dz. u. p. Nr. 2 ex 1920 o czasie pracy w przemyśle i handlu,

h) rozporządzenie min. pracy i opieki społecznej z 23/6 1923 Dz. u. R. P. Nr. 70 o czasie pracy w zakładach handlowych,

i) przepisy o ajencjach publicznych i prywatnych (dekret kancelarji nadwornej z dnia 16 kwietnia 1833 L. 8732 ZB. u. pol. Tom 61 str. 106 i z dnia 5 lutego 1847 Zb. u. pol. Tom 75 str. 24 rozporządzenie Min. stanu z dnia 28 lutego 1863 L. 2306),

j) przepisy o miarach i wagach, ustawa z dnia 23 lipca 1871 Nr. 16 Dz. u. p. z roku 1872, regulamin sprawdzania miar i wag z dnia 19 grudnia 1872 Nr. 171 Dz. u. p. ustawa o cechowaniu beczek z dnia 24 marca 1876 Nr. 50 Dz. u. p. z dnia 11 czerwca 1890 Nr. 125 i 126 Dz. u. k. rozporządzenie ministerjalne z dnia 20 listopada 1873 Nr. 159 dz. u. p. o sprawdzaniu i cechowaniu naczyń do picia, flaszek, dzbanków, rozporządzenie ministerjalne z dnia 28 marca 1881 Nr. 30 Dz. u. p. o ponownem sprawdzaniu miar i wag, dekret naczelnika państwa z 8/2 1919 Dz. u. R. P. Nr. 15 poz. 211 o miarach,

k) przepisy ustawy łowieckiej gal. z dnia 13 lipca 1909 Nr. 2. Dz. U. kr. z roku 1910 o ochronie zwierzyny tudzież o przekroczeniach i karach rozdział IV i IX ustawy rozporządzenia nam. gal. z dnia 8 stycznia 1910 Nr. 5. Dz. u. kr.

l) przepisy ustawy gal. o rybołostwie z dnia 31-go października 1887 Nr. 37 Dz. u. kr. z roku 1890 o policji rybackiej, tudzież o przekroczeniach i karach rozdział VII. i IX. ustawy rozp. nam. gal. z dnia 21 sierpnia 1890 Nr. 38 Dz. u. kr. o czasach ochronnych (art. II),

ł) ustawę o obrocie środków spożywczych i niektórych artykułów użytkowych z dnia 16 stycznia 1896 Nr. 89 Dz. u. p. z. r. 1897,

m) rozporządzenie Ministerstwa z dnia 21 kwietnia 1876 Nr. 60 Dz. u. p. o handlu trucizn,

n) rozporządzenie ministerjalne z dnia 2. maja 1884 Nr. 69 Dz. u. p. o tandeciarstwie i przemyśle zastawniczym,

o) ustawę z dnia 16 stycznia 1895 Nr. 26 Dz. u. p. o wysprzedażach,

p) wreszcie ważniejsze przepisy ustawy z dnia

2/7 1920 Dz. u. R. P. Nr. 67 poz. 449 o zwalczaniu lichwy wojennej i noweli z 5/8 1922 Dz. u. R. P. Nr. 69 poz. 618, oraz rozporządzeń wykonawczych, wydanych na podstawie powyższych ustaw.

§ 19.

Komisarz targowy powinien w służbie i poza służbą strzedz powagi swego stanowiska, zachowywać się zawsze zgodnie z wymaganiami karności służbowej i unikać wszystkiego, co mogłoby obniżyć poważanie i zaufanie, którego stanowisko jego wymaga, słowem obowiązany jest stosować się ściśle do art. 21—32 przepisów służbowych dla pracowników Gminy st. kr. miasta Krakowa (Dz. Rozp. dla m. Krakowa Nr. 9 ex 1925).

§ 20.

W czasie pełnienia służby zewnętrznej spostrzeżone przekroczenia przepisów porządkowych winien Komisarz targowy z miejsca uchylić.

O przekroczeniach natury poważniejszej donosi Magistratowi bezwłocznie w drodze pisemnej.

W razie zachodzącej potrzeby może zwracać się o interwencję organów policyjnych, pełniących służbę asystencyjną na placach targowych (art. 2 ust. z 24/7 1919 o Policji państwowej Dz. U. Rz. P. z 1/8 1919 r. Nr. 61).

§ 21.

Prócz przypadających dyżurów niedzielnych i świątecznych obowiązani są Komisarze targowi do pełnienia czynności urzędowych w miarę zachodzącej potrzeby również w godzinach poza urzędowych.

§ 22.

Komisarze targowi pełnią służbę w rejonie wyznaczonym im przez inspektora targowego.

W czasie służby zewnętrznej winni nosić bezwarunkowo przepisaną oznakę służbową.

§ 23.

Czynność Komisarzy targowych na placach targowych ropoczyna się z chwilą rozpoczęcia targu i trwa zasadniczo do godziny 11 przedpołudniem, a w miarę potrzeby i dłużej.

W czasie tym nie wolno Komisarzom targowym opuszczać samowolnie przeznaczonego rejonu.

Od godziny 11 — 1 a w miarę potrzeby i dłużej załatwiają w biurze czynności urzędowe.

§ 24.

Dozorowi Komisarza targowego w przydzielonym mu rejonie podlegają:

a) wszyscy uczestnicy targu,

b) stragany, lokale handlowe i przemysłowe.

Wykonując policję targową winni Komisarze targowi czuwać:

a) aby wozy wjeżdżały na plac targowy oraz wyjeżdżały drogą wskazaną przez organa targowe.

b) aby wozy zatrzymywały się na placu tylko na czas, konieczny dla złożenia towaru. Po złożeniu towaru wozy próżne odjeżdżać mają bezzwłocznie na wyznaczone place dla postoju fur. Wyjątek stanowią targowiska, na których sprzedaż z wozów jest dozwolona i gdzie rodzaj targu tego wymaga (targi na siano, słomę, kapustę i ziemniaki, drzewo na opał, budulcowe oraz gonty),

c) aby wózków ręcznych nie pozostawiano na placach targowych,

d) aby ustawianie sprzedających na targu w ten sposób się odbywało, by chodniki i ulice nie były zastawiane, ani też wolny przechód między sprzedającemi nie był tamowany,

e) aby nie rezerwowano miejsc dla pojedynczych osób (za wyjątkiem stanowisk stałych), lecz każde miejsce kolejno obsadzano,

f) aby napisy na stanowiskach ułożone były w poprawnym polskim języku,

g) aby produktów przywożonych na targ nie sprzedawano i kupowano po ulicach i pod rogatkami miasta; w tym celu należy wykonywać ścisłą kontrolę nad przekupniami, by ci nie wychodzili ku rogatkom dla pokątnego wykupywania towaru,

h) aby na placach targowych nie prowadzono handlu w niedzielę i uroczyste święta z wyjątkiem nabiału, który wolno sprzedawać do godziny 10 rano,

i) aby podczas uroczystości ludowych oraz w czasie odpustów przy kościołach ustawiali kramarze i przekupnie stragany w myśl zarządzeń Komisarjatu targowego.

Zajmowanie stanowisk przez kramarzy uzależnione jest od wykazania się zezwoleniem Komisarjatu targowego, które dla każdego odpustu, względnie uroczystości należy z osobna uzyskać, po opłaceniu opłaty w taryfie oznaczonej,

j) aby na targach nie sprzedawano gałęzi drzew owocowych.

Sprzedający choinki winni wykazać się świadectwem pochodzenia drzewek, względnie zezwoleniem na wyrąb,

k) aby przy sprzedaży dziczyzny przestrzegano przepisów ustawy łowieckiej; sprzedający winien posiadać certyfikat pochodzenia,

l) aby przy sprzedaży ryb i raków przestrzegano przepisów o czasie ochrony a to bez względu na ich pochodzenie,

ł) aby za wagę m. ustawioną na placu targowym dla użytku publiczności nie pobierano żadnych opłat,

m) aby artykułów żywności, pochodzących z miejscowości nawiedzonych chorobą zakaźną (czerwonka, dur, szkarlatyna itp.) nie wystawiano na sprzedaż, a to pod rygorem konfiskaty towaru,

n) aby sprzedaż zawodową wykonywały jedynie osoby posiadające uprawnienie przemysłowe,

o) wreszcie, aby nie wprowadzano psów na targi artykułów żywności.

§ 25.

Komisarz targowy może przydzielać stałe stanowiska dla przekupni na placach targowych tylko za wiedzą i zgodą inspektora targowego. Co do stanowisk na ulicach miasta należy ściśle przestrzegać rozporządzeń Magistratu (§ 15).

§ 26.

Komisarze targowi obowiązani są przynajmniej raz w miesiącu przeprowadzać w przydzielonych im rejonach:

a) rewizję piekarń co do jakości i wagi pieczywa oraz pod względem sanitarnym,

b) rewizję mleczarń, kawiarń, lokali gospodnio-szynkarskich, jatek i sklepów masarskich, oraz przynajmniej 2 razy w roku:

c) wozów piekarskich i wozów służących do rozwozu sztucznego lodu,

d) rewizję miar i wag,

e) wreszcie kontrolę wszystkich lokali przemysłowo-handlowych co do oznaczenia cen na towarach powszedniego użytku, posiadania faktur, oraz ustosunkowanie cen do tychże.

§ 27.

Kontrolę winien komisarz targowy po osobistem wylegitymowaniu się przeprowadzać zasadniczo w asystencji umundurowanego dozorcy targowego.

§ 28.

Komisarze targowi wykonują kontrolę artykułów żywności w przydzielonym im rejonie tak co do ceny jak i jakości, w szczególności czy nie zawierają składników zdrowiu ludzkiemu szkodliwych.

Upoważnieni są również do wykonywania rewizji w lokalach handlowych i przemysłowych, w których sprzedaje się, przechowuje lub wyrabia żywność, kosmetyki, zabawki, obicia, odzież , naczynia do jadła i napoji.

W przemyśle gospodnio-szynkarskim kontrolują Komisarze targowi naczynia i przyrządy do gotowania lub przechowywania żywności.

Do obowiązków ich należy również perjodyczne przeprowadzanie rewizji miar i wag oraz innych przyrządów służących do mierzenia żywności, a to w zwykłych godzinach czynności handlowych względnie przemysłowych.

W razie zachodzącego podejrzenia co do jakości towaru pobierają do badania, podług własnego wyboru i za potwierdzeniem odbioru, próbki (ewent. próbne sztuki) znajdujących się w powyższych lokalach przemysłowych przedmiotów i znalezionych tamże materjałów do wyrobu tych przedmiotów (§§ 1, 2, 3, ust. z 16-go stycznia 1896 Dz. u. p. Nr. 89 ex 1897).

§ 29.

W przedsiębiorstwach trudniących się uzyskiwaniem, wyrobem, przetwarzaniem lub sprzedażą żywności, należy odbywać co pewien czas rewizję nawet bez szczególnego powodu.

Przy odbywaniu rewizji i braniu próbek (próbnych sztuk) unikać należy ile możności zakłócania czynności przemysłowych i wywoływania wrażenia (§ 4 ust. o środ. spoż.).

§ 30.

Wziętą próbkę (próbną sztukę) § 29 posłać należy bezzwłocznie wraz z aktem, po wciągnięciu go do księgi próbek do Miejskiej pracowni chemicznej względnie Miejskiego Urzędu weterynaryjnego do zbadania za poświadczeniem odbioru.

Księga próbek zawiera następujące rubryki: liczbę bieżącą, datę pobrania próbki, imię, nazwisko i adres właściciela próbki, szczegółowe opisanie próbki, nazwisko Komisarza targowego, który próbkę pobrał, sposób załatwienia, uwagę.

Co do pokarmów zdrowiu szkodliwych, jeżeliby zwłoka groziła niebezpieczeństwem, albo jeżeli towary podlegają tak szybkiej zmianie, lub wewnętrznemu zepsuciu, że wskutek tego wolne od zarzutu osądzenie, jaki był ich stan w chwili oglądania, byłoby rzeczą wątpliwą, należy w tego rodzaju wypadkach zaniechać brania próbek, lecz po spisaniu protokołu zarządzić zniszczenie towaru w obecności 2 świadków i o tem bezzwłocznie przedłożyć sprawozdanie Magistratowi (§ 5 ust. 1 i 2 ust. o środ. spoż.).

§ 31.

W razie zakwestjonowania naczyń wyszczególnionych w §. 29 niniejszej instrukcji nie wolno ich niszczyć, lecz po zaopatrzeniu adresem właściciela, należy je przechować w magazynie Komisarjatu targowego aż do dalszego zarządzenia Magistratu.

§ 32.

Pobraną przy kontroli lokali przemysłowych próbkę należy podzielić na dwie połowy i każdą z nich opatrzoną urzędową pieczęcią a na żądanie strony także jej pieczęcią, w stosownych naczyniach przechować. Na żądanie strony należy zostawić jej część próbki, urzędownie opieczętowaną. Jedna połowa służy za materjał do badania technicznego, drugą zachowuje się na ten cel, żeby w takim razie, gdyby przeciw tożsamości zbadanej próbki wniesiono uzasadniony zarzut, uczynić ponowne badanie i porównanie. Tę połowę próbki trzymać należy w urzędowem przechowaniu. (§ 3 ust. 3 ust. o środ. spoż.).

§ 33.

Pobrane próbki do badania chemicznego winny ważyć:

1)	mleko	½ l.
2)	śmietanka	¼ „
3)	woda	1 „
4)	piwo	2 „
5)	wino (owocowe)	1 „
6)	wódka	od ½—1 „
7)	ocet	„ ¼—1 „
8)	nafta	„ ¼—1 „
9)	chleb	100 gr.
10)	wędliny z każdego gatunku po	50 „
11)	tłuszcze	100 „
12)	mięso	250 „
13)	drób bity	cała sztuka lub część
14)	dziczyzna	„ „ „ „
15)	ryby i raki śnięte	„ „ „ „
16)	ryby i raki żywe	cała sztuka
17)	ser	100 gr.
18)	drożdże	50 „
19)	mąka	100 „
20)	cukier	100 „
21)	kawa	100 „
22)	herbata	50 „
23)	czekolada	50 „
24)	kakao	50 „
25)	miód	100 „
26)	soki	250 „
27)	wyroby z cukru i mąki 1—2 szt. wzgl.	50—100 „
28)	konserwy	1 puszka lub słoik
29)	korzenie	50 gr.
30)	materje (odzieżowe)	2 $dcm.^2$

§ 34.

Jeżeli towar nadpsuty lub zepsuty może być znowu uczyniony jadalnym, lub jeżeli może być użyty w jakiś inny sposób dla zdrowia stanowczo nieszkodliwy, nie zarządza się zniszczenia towaru, o ile nie zachodzi obawa nadużycia (§ 5 ust. 2 ust. o środ. spoż.).

§ 35.

Każdy zakwestjonowany towar, z wyjątkiem żywych ryb i raków, skonfiskowanych w czasie ochrony, winien komisarz targowy zabezpieczyć bądź to przez opieczętowanie, bądź to przez podpisanie przez właściciela towaru odpowiedniej deklaracji, albo przez przewiezienie towaru do magazynu Komisarjatu targowego.

Natomiast skonfiskowane żywe i zdrowe ryby lub raki należy po uprzedniem porozumieniu się z Wydziałem VIII Magistratu wpuścić w obecności świadków natychmiast do wody płynącej po dokładnem policzeniu ilości sztuk, ocenieniu wartości i spisaniu odpowiedniego protokołu.

Śnięte ryby i raki, podawane na sprzedaż w czasie ochrony, jak również łowną zwierzynę, sprzedawaną bez świadectwa pochodzenia nawet w czasie otwarcia polowania, należy bezwarunkowo zakwestjonować i złożyć w Komisarjacie targowym do dalszego zarządzenia Magistratu.

§ 36.

Komisarz targowy odpowiedzialny jest za ilość i jakość zakwestjonowanego towaru w czasie transportu ze składu przemysłowca do magazynu Komisarjatu targowego.

§ 37.

Wyznaczony przez inspektora targowego komisarz targowy przeprowadza badania środków żywności sprzedawanych na placach targowych w podręcznej pracowni, przyczem każde badanie winno być wpisane w księgę badań, znajdującą się stale w tej pracowni.

Księga badań zawiera następujące rubryki: liczbę bieżącą, datę badania, szczegółowe opisanie badanego przedmiotu, imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela badanego przedmiotu, wynik badania, sposób załatwienia, uwagę oraz nazwisko komisarza targowego, który badanie przeprowadził.

§ 38.

Komisarze targowi upoważnieni są w razie nieuzasadnionej gwałtownej zwyżki cen artykułów pierwszej potrzeby na placach targowych ustanawiać, po uprzedniem porozumieniu się w krótkiej drodze z naczelnikiem Wydziału VIII Magistratu, cenę na dany artykuł, jednak w granicach ostatnio notowanej ceny targowej i czuwać nad rozsprzedażą tego artykułu po oznaczonej cenie.

O ile właściciel towaru nie chce zastosować się do zarządzenia komisarza targowego i wzbrania się towar sprzedawać po cenie przez komisarza targowego oznaczonej, może komisarz targowy zarządzić sprzedaż przymusową, odbierając w obecności dobranych świadków osobiście pieniądze za towar sprzedany, podczas gdy jeden ze świadków liczy ilość sprzedanego towaru.

Uzyskaną ze sprzedaży kwotę należy na wypadek odmowy przyjęcia jej przez właściciela towaru wnieść do Kasy miejskiej na fundusz C C II, oraz złożyć sprawozdanie Wydziałowi VIII Magistratu.

§ 39.

Komisarze targowi wykonują w pierwszym rzędzie urzędową kontrolę nad poborem opłat dziennych przez dozorców targowych, a to przez stwierdzenie u przekupniów, czy opłata pobraną została w wysokości taryfowej, oraz czy zajmujący stanowisko targowe otrzymał ważnie wystawiony kwit. Pobierający opłaty targowe stosować się winni jak najściślej do przepisów §§ 2, 3, 6, 7, 11, 16, 17, 18 i 19 instrukcji dla Komisarjatu targowego w sprawie poboru opłat targowych z 27/6 1914 L. 67273/14/III b Dz. rozp. dla m. Krakowa Nr 8.

Opłaty wskutek przeszkody nie oddane w dniu ściągnięcia do Kasy miejskiej winien komisarz targowy oddać w przechowanie inspektorowi targowemu, a w dniu następnym odprowadzić do Kasy miejskiej.

§ 40.

Każdy komisarz targowy obowiązany jest prowadzić ternion przydzielonych mu aktów i wypełniać dokładnie wszystkie jego przedziałki.

Każdy wpływ należy zaciągnąć do ternionu bezzwłocznie po otrzymaniu (§ 135 prawideł toku czyn.).

Z końcem każdego miesiąca należy uwidocznić w ternionie ilość załatwionych jak również i zaległych aktów.

§ 41.

Każdy komisarz targowy obowiązany jest prowadzić księgę ewidencyjną ze swego rejonu, zawierającą dokładny alfabetyczny spis przekupniów, którym wyznaczono stanowiska stałe tak na placach targowych, jak i na ulicach miasta, z wyszczególnieniem nazwiska, imienia i adresu miejsca sprzedaży, rodzaju przemysłu i liczby uprawnienia przemysłowego, wielkości zajmowanego miejsca, czasu rozpoczęcia sprzedaży, wysokość opłaty placowej, kwoty zapłaconej oraz numeru i daty wydanego kwitu i pozycji kasowej.

§ 42.

Przy przeprowadzeniu licytacyjnych sprzedaży skonfiskowanych przedmiotów winni komisarze targowi ściśle stosować się do instrukcji z 6/3 1915 L. 142848/14/III b Dz. rozp. dla m. Krakowa Nr 3 ex 1915.

Notowanie cen.

§ 43.

Do najważniejszych zadań Komisarjatu targowego należy notowanie cen.

W tym celu ustalają komisarze targowi w swych rejonach dwa razy w tygodniu t. j. we wtorki i piątki ceny artykułów spożywczych, sprzedawanych na placach targowych, a to przez informowanie się tak u sprzedających jak i kupujących o wysokość ceny kupna, względnie sprzedaży i na podstawie tych informacyj, jakoteż własnych spostrzeżeń ustalają cenę danego artykułu żywności, notując cenę najniższą i najwyższą za towar średniej jakości.

Cen artykułów szczególnie wyborowych i lichych nie bierze się pod uwagę.

§ 44.

Prócz notowań na targach notują również komisarze targowi we czwartek każdego tygodnia ceny artykułów żywności w sklepach kolonjalnych swego rejonu i to tak ceny hurtowne jak i detajliczne.

§ 45.

Prowadzący statystykę cen komisarz targowy ustala z każdego targu cenę artykułów spożywczych na podstawie otrzymanych wykazów komisarzy targowych, jak również własnych oraz inspektora targowego notowań i wpisuje je do głównej księgi notowań, w której nie wolno skreślać ani poprawiać żadnej pozycji. Ceny ustala się hurtownie i detajlicznie. Notowania komisarzy targowych z poszczególnych dni przechowuje się na dowód, na jakiej podstawie cena danego artykułu została ustaloną przez prowadzącego statystykę cen komisarza targowego.

§ 46.

Prowadzący statystykę cen komisarz targowy zestawia i wysyła wykazy cen targowych władzom państwowym i instytucjom publicznym wedle zarządzeń Magistratu.

Wszelkie zestawienia i wykazy podpisują jako odpowiedzialni za nie prowadzący statystykę cen komisarz targowy oraz inspektor targowy.

§ 47.

Każdy komisarz targowy odpowiedzialny jest za rzetelność podanych dat prowadzącemu statystykę cen, który wraz z inspektorem targowym ponosi odpowiedzialność służbową za ceny ustalone i wpisane do głównej księgi notowań w myśl § 46 instrukcji.

Potwierdzanie cen.

§ 48.

Przy potwierdzaniu zgodności cen z cenami targowemi na poszczególnych rachunkach, przedkładanych Komisarjatowi targowemu, należy ściśle przestrzegać przepisów zawartych w rozporządzeniu z 18/3 1924 L. 1654/24 prez. i z 26/9 1925 L. 4419/25/VIII.

W szczególności przy wystawianiu poświadczeń cen lub potwierdzaniu wykazów cen paszy uskuteczniać to należy co do wszystkich gatunków siana i słomy, notowanych w wykazach, a nie co do poszczególnych gatunków tychże, chociażby strona domagała się potwierdzenia tylko jednego gatunku siana lub słomy.

Klauzulę, stwierdzającą zgodność cen, umieszczać należy tuż pod podanemi cenami, nie pozostawiając wolnego miejsca między temi ostatniemi a klauzulą.

W razie żądania potwierdzenia cen z dnia, w którym targu nie było, należy wyraźnie zaznaczać, że targu w dniu tym nie było, a ceny podawać z ostatniego dnia targowego.

Do powyższego zarządzenia należy się ściśle stosować pod osobistą odpowiedzialnością inspektora targowego i urzędnika prowadzącego statystykę cen oraz wydającego poświadczenia cen.

Komisarjat targowy obowiązany jest tym władzom, urzędom i instytucjom, które zapotrzebowanie zgłoszą przy dołączeniu wzoru wykazu, jaki dla ich użytku jest potrzebny, dostarczać wykazy cen po każdym targu, względnie w odnośnych terminach, potwierdzanie zaś rachunków klauzulą zgodności cen z cenami targowemi ograniczać jedynie do tych poszczególnych artykułów spożywczych, które nie są objęte wyżej wspomnianemi wykazami.

Potwierdzanie rachunków przedłożonych przez strony prywatne, jak również wydawanie im wykazów cen targowych dozwolonem jest Komisarjatowi targowemu za wiedzą Wydziału VIII Magistratu.

Dozorcy targowi.

§ 49.

Dozorca targowy podlega w służbie bezpośrednio komisarzowi targowemu, któremu do pomocy jest przydzielony i obowiązany jest ściśle się stosować do wszelkich poleceń i wskazówek tegoż komisarza.

§ 50.

Dozorca targowy winien zawsze zachowywać się zgodnie z wymaganiami karności służbowej i unikać wszystkiego, coby mogło obniżyć poszanowanie, jakiego wymaga jego stanowisko; słowem obowiązany jest stosować się ściśle do art. 93—101 przepisów służbowych dla pracowników Gminy stoł. król. miasta Krakowa (Dz. rozp. m. Krakowa Nr. 9, ex 1925).

§ 51.

W czasie pełnienia służby nosi dozorca targowy przepisany mundur, torbę do inkasowania pieniędzy oraz odznakę służbową z napisem „dozorca targowy“.

§ 52.

Dozorca targowy rozpoczyna służbę na placu targowym z chwilą rozpoczęcia targu i pełni ją bez przerwy aż do godziny, ustalonej przez inspektora targowego.

Bez wyraźnego polecenia swej przełożonej władzy nie wolno mu wcześniej opuścić wyznaczonego placu targowego.

Podczas pełnienia służby na placu targowym, w szczególności podczas inkasowania opłat placowych palenie tytoniu przez dozorców targowych jest surowo wzbronione.

§ 53.

Prócz przypadających dyżurów niedzielnych i świątecznych, obowiązany jest dozorca targowy do pełnienia służby, w razie otrzymania polecenia, również w godzinach pozaurzędowych.

§ 54.

Dozorcy targowi obowiązani są do obsługi biur Komisarjatu targowego (art. 94 przep. służb.).

§ 55.

Do głównych zadań dozorcy targowego należy inkasowanie opłat dziennych w przydzielonym mu rejonie.

Przy ściąganiu opłat targowych winien dozorca targowy stosować się jak najściślej do przepisów §§ 2, 4, 5, 7, 9, 10 i 17 instrukcji dla Komisarjatu targo-

wego w sprawie poboru opłat targowych z dnia 27 czerwca 1914, L. 67273/14/III b, Dz. rozp. m. Krakowa Nr. 8 ex 1914 (oraz rozp. Magistratu z dnia 13 marca 1924 r., L. 13710/24/III b, w sprawie zamawiania bloczków przez dozorców targowych.

§ 56.

Opłaty targowe ściąga dozorca targowy od zjawiających się z towarem, zaraz po zajęciu przez nich stanowiska na placu targowym, w wysokości przepisanej obowiązującą taryfą opłat targowych.

Przekupnie opłacający stanowiska stałe ryczałtowo, opłaty dziennej nie uiszczają.

Opłat targowych nie wolno dozorcy targowemu pobierać w naturaljach.

§ 57.

Kwity datowane mylnie lub poprawione, ma natychmiast dozorca targowy zgłosić dotyczącemu komisarzowi targowemu, celem stwierdzenia ich ważności.

§ 58.

Dozorca targowy, po odprowadzeniu zainkasowanych pieniędzy do Kasy m., pozostaje w biurze Komisarjatu targowego aż do zupełnego zakończenia urzędowych czynności Komisarjatu targowego.

Nie oddane, wskutek jakiejś przeszkody, Kasie miejskiej w dniu ściągnięcia opłaty, winien oddać dozorca targowy w przechowanie inspektorowi targowemu i te w dniu następnym bezwarunkowo odprowadzić do Kasy miejskiej.

§ 59.

Dozorcy targowi obowiązani są czuwać nad ładem i porządkiem na placu targowym, postępując według wskazówek i poleceń przełożonego komisarza targowego, względnie inspektora targowego.

W szczególności obowiązani są dopilnować, by ławy dla sprzedaży nabiału rozstawiono przed rozpoczęciem targu oraz natychmiast je uprzątnięto po upływie godzin targowych.

§ 60.

Dozorca targowy nie jest upoważniony do samowolnego badania i konfiskowania środków żywności, może jednak pod nieobecność komisarza targowego towar widocznie zepsuty zakwestjonować aż do decyzji komisarza targowego.

§ 61.

Przy konfiskatach towarów zarządzonych przez komisarza targowego jest dozorca targowy odpowiedzialny za towar jego opiece poruczony i z tego tytułu jakoteż za jakiekolwiek czynności w czasie pełnienia służby przez niego pełnione, nie może domagać się żadnego wynagrodzenia tak od osób prywatnych, jak i od Magistratu.

Czynności kancelaryjne.

§ 62.

Czynności kancelaryjne Komisarjatu targowego załatwia przydzielony urzędnik względnie przydzielony przez inspektora targowego jeden z funkcjonarjuszy Komisarjatu targowego.

Do zakresu działania urzędnika kancelaryjnego należą czynności wyszczególnione w instrukcji o postępowaniu kancelaryjnem Komisarjatów obwodowych oraz Komisarjatu targowego Magistratu z 22 grudnia 1925, L. 6757/25/Prez. z tem, że do zakresu działania powyższego urzędnika kancelaryjnego należy ponadto:

1) prowadzenie głównej księgi przekupniów oraz katastru kartkowego do tejże księgi;

2) prowadzenie księgi depozytów oraz indeksu alfabetycznego do tejże księgi;

3) czynności pisarskie;

4) w końcu utrzymanie porządku kancelaryjnego według zasad § 93 prawideł kancelaryjnych.

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

Wykaz konsensów budowlanych, wydanych w czerwcu 1926 roku.

Właściciel budujący	Rodzaj budowy	Miejsce budowy	Projektodawca	Liczba Mgtu
Dz. I.				
Jan Bandet	oficyna III. p.	Grodzka 13	Inż. Feldmann	1013/26
Stan. Gędzierska	przebud. portalu sklep.	Florjańska 30	Bud. Migdziński	1403/26
Dz. IV.				
Dyr. Kasy chorych	dom IV. p. z oficyną	Batorego 3	Arch. Nowakowski	971/26
Salomon Lustbader	nadbudowa II. p.	Batorego 10	Bud. S. Singer	665/26
Dz. V.				
Hugo Ripper	przebud. klatki schodowej	Długa 52	Bud. Lamensdorf	571/26
Dz. VI.				
Bernard Müller	ogrodz. parceli adaptacja wewnętrzna	Wielopole 16/18	Libling i Oberleder	782/26
Anna Kurdzielowa	(pl. dodatk.) dom parter. z poddaszem (willa)	Mogilska działka 16	Ofic. Spółdz. mieszk.	942/26
Emilja i Jan Pióreccy	wewn. adapt.	Starowiślna 12	Bud. Szufa	816/26
Dz. VII.				
Izydor Sender	nadbudowa III. p.	Św. Gertrudy 13	Z. Prokesch	1314/26
Dz. VIII.				
Jechiel Trachtenberg	wewn. adaptacje	Krakowska 44	Ł. Rok	1717/26
Dz. IX.				
Franciszek i Marja Wojnowscy	nadbudowa II p.	Turecka 34 (Walgierza 8)	Inż. Mehl	1253/26
Dz. X.				
Andrzej Bartnicki	dom parter. z poddaszem	Twardowskiego lk. 129/1, 130/9	Bud. Józef Kaczmarczyk	1203/26
XX. Salwatorjanie	ofic. drewn. I. p.	Św. Jacka 16	Bud. Bereta	1421/26
Dz. XI.				
Stan. Kowalówka	ogrodzenie parc.	Dębowa 16	A. Pogorzelski	751/26
Dz. XII.				
Jadwiga Kapusta	dom I. piętr.	Filarecka lwh. 456	Bud. A. Czunko	1329/26
Dr. Bronisł. Bertig	ogrodzenie realn.	Kasztelańska 37	E. Skawiński	1066/26
Dz. XIII.				
W. i J. Gablenzowie	ogrodz. realności	Król. Jadwigi 33	St. Majer	929/26
Franc. Wyroba	nadbud. I. p. z poddaszem	Król. Jadwigi 48	E. Skawiński	482/26

Właściciel budujący	Rodzaj budowy	Miejsce budowy	Projektodawca	Liczba Mgtu
		Dz. XV.		
Inż. Zygmunt Bielski	bud. domu I. p. z poddaszem	Sienkiewicza lwh. 505	Bud. J. Burzyński	1339/26
Stanisław Grondal	bud. magaz. gospod.	Kazim. Wielk. 37	Bud. Adam Czunko	995/26
		Dz. XVI.		
Jan Stachowski	detto	Dr. J. Lea 62.	J. Kolesiński	891/26
		Dz. XVII.		
Tow. tanich domów rob. „Modrzejówka“	przebud. szopy	Mazowiecka 16	E. Skawiński	317/26
Jan Kolut	dom drewn. part.	Wrocławska lk. 394/1	M. Korzeniak	3940/26
Zofja Uderska	dom IV. p.	Al. Słowackiego lk. 80	H. Lamensdorf	722/26
Walenty Nalepa	oficyna I. p.	Racławicka lk. 527	Wilczyński	629/26
		Dz. XVIII.		
Józef Trębacz	dom I. p. z poddaszem	Celarowska lk. 181	E. Skawiński	1232/26
		Dz. XIX.		
Mendel Schreiber	dom II. p.	Mogilska 39	Tom. Bujas	1107/26
Franciszek Jarosz	dom parter. z kuźnią	Mogilska lk. 21/30	W. Wilczyński	1467/26
Teof. Wohlfeiler	dom I. p.	Pasterska lk. 198/3 197/3	E. Skawiński	905/26
Zachar. Berbelicki	stajnia, szopa, ustępy	Pasterska 5	E. Skawiński	1282/26
Elektrownia miejska	transformator	Rzeźnicza lk. 451/1	Elektrownia m.	1373/26
		Dz. XX.		
Jan Nalepa	kjosk part.	Grzegórzecka lk. 123	Z. Prokesch	1053/26
		Dz. XXI.		
Franciszek Suder	przebud. domu part. dobud. stodoły	Myśliwska 45	A. Dostal	1771/26
Marja Kawalerowicz	(pl. dodatkowy) dom I. p. z suteryną	Płaszowska lk. 561/2, 7, 564/4	A. Dostal	1350/26
		Dz. XXII.		
Marja Bolechałowa	dom parterowy	boczna od ul. Wielickiej lk. 367	A. Dostal	1198/26
Pod. Gmina Izrael.	studnia	Jerozolimska (dom modlitwy)	Inż. S. Mehl	1495/26
Franc. Seredyński	dobud. I. p. nadbud. I. p.	Łagiewnicka 1	P. Królikowski	1469/26
Gmina m. Krakowa	przebud. podstac. Elektr. m. na dom noclegowy	Nadwiślańska 3	Bud. m. A.	1696/26
Władysław Schwancyber	szopa gospodarcza	Krasickiego 8	A. Sołtys	1123/26
Róża Rakower	dom part. stajnia, szopa gosp.	Wita Stwosza 22	A. Dostal	803/26
Boreusz Sonnenschein	dom parterowy ze stajnią	Przemysłowa 1	A. Sołtys	1661/26

Magistrat stoł. król. m. Krakowa.

Protokoły obrad Rady miejskiej.

Posiedzenie zwyczajne 160 w kadencji XVII, z dnia **11 czerwca 1926.**

Przewodniczący: Wiceprez. m. inż. Józef Sare.
Wiceprezydent m.: inż. Karol Rolle.
„ „ Dr. Piotr Wielgus.
Sekretarz Rady m.: Franciszek Strasik.
Radców m. obecnych: **102.**
Początek posiedzenia o godz. 6½ po połudn.

Posiedzenie Rady miejskiej odbyło się w sali „Starego teatru" przy ulicy Jagiellońskiej z powodu spalenia się sali obrad Rady m. w pałacu Wielopolskich.

Posiedzenie Rady miejskiej otworzył wiceprez. m. inż. Józef Sare jako pełniący obowiązki Prezydenta miasta.

Hołd dla Prezydenta Rzeczypospolitej Prof. Dr. Ignacego Mościckiego.

Na wstępie posiedzenia wiceprez. m. inż. Sare w serdecznych słowach powitał zebranych radców m., zaznaczając, że pierwszym obowiązkiem reaktywowanej Rady m. jest złożyć hołd nowowybranemu Prezydentowi Rzeczypospolitej, odczytał więc następującą depeszę, którą wysłano do P. Prezydenta Rzeczypospolitej.

„Zebrana w dniu dzisiejszym po raz pierwszy po dwóch latach rozwiązana Rada miasta Krakowa uchwaliła w chwili rozpoczęcia swej działalności wyrazić Dostojnemu Panu Prezydentowi Rzeczypospolitej wyrazy głębokiej czci i hołdu, widząc w Nim symbol odrodzenia Ojczyzny".

Odczytanie adresu do P. Prezydenta Rzeczyposp. Rada m. i zebrana publiczność na galerji wysłuchała stojąc, aprobując adres długotrwałymi oklaskami.

Hołd z powodu zgonu ś. p. Władysława Mickiewicza.

Wiceprezyd. m. inż. Sare złożył wyrazy żalu z powodu zgonu śp. Władysława Mickiewicza.

Wczoraj nadeszła do Krakowa, mówił wiceprez. inż. Sare, smutna wiadomość o zgonie syna wielkiego wieszcza Adama Mickiewicza śp. Władysława. Zgon śp. Władysława Mickiewicza wywołał w całej Polsce głębokie współczucie i niekłamany żal, przeto Rada m. odczuwając bolesną stratę, łączy się w ogólnej żałobie po stracie Drogiego Syna Ojczyzny i wyraża najgłębsze współczucie Małżonce śp. Zmarłego.

Przez powstanie z miejsc Rada m. dała wyraz współczuciu.

Imieniem Prezydjum m. i Rady m. przesłano wyrazy współczucia.

Wspomnienie żałobne dla zmarłych radców miejskich.

Rada miejska wysłuchała stojąc przemówienia wiceprez. m. inż. Sarego, poświęconego pamięci zmarłych w ostatnich dwóch latach Członków Rady m. a to: bł. p. Hermana Heumana, śp. Franc. Marjewskiego, śp. Augusta Miedniaka, bł. p. Jakóba Judkiewicza, bł. p. Dr. Frühlinga, śp. Walentego Dudka, śp. Józefa Bialika, śp. inż. Zygm. Maywalta.

Reaktywowanie Rady m.

Wiceprez. m. Dr. Wielgus przedstawił kwestję rozwiązania i reaktywowania Rady m.

W dniu 13 lipca 1924 r. zmarł prezydent miasta Krakowa śp. Jan Kanty Federowicz.

Rada miejska zgodnie z postanowieniami statutu zwołaną została w dniu 24 lipca dla przeprowadzenia wyboru Prezydenta miasta.

Tymczasem Województwo reskryptem z dnia 19 lipca 1924 r. bez przeprowadzenia jakichkolwiek dochodzeń rozwiązało krakowską Radę miejską, ustanowiło Komisarza rządowego i przydało mu Radę przyboczną.

Dopiero po rozwiązaniu Rady miejskiej Kraków ma od roku 1866 począwszy autonomiczną Radę miejską; za czasów zaborców nie było nawet zakusów na rozwiązanie Rady mimo, że ta krakowska Rada miejska niejednokrotnie w sposób bardzo energiczny a dobitny manifestowała za czasów zaborczych swe narodowe uczucia i dopiero po 60 latach swego istnienia przeżył Kraków po raz pierwszy rozwiązanie Rady miejskiej. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządziło za pośrednictwem Tymczasowego Wydziału samorządowego lustrację gospodarki miejskiej przez fachowych urzędników Wydziału samorządowego i Województwa, lustracja trwała około pół roku, a wynikiem tej lustracji jest stwierdzenie, że praca Rady i Zarządu była świadoma celu i wydatna, a gospodarka wzorowa i sprawna.

Jest utartym zwyczajem, że przed zamierzonem rozwiązaniem Rady zarządza się lustrację gospodarki miejskiej i od wyników dopiero tej lustracji zależne jest rozwiązanie reprezentacji miejskiej.

W Krakowie stało się inaczej, bo lustrację Zarządu miasta przeprowadzono już za czasów komisarskich. W każdym razie dobrze się stało, że lustrację wszystkich działów gospodarki miejskiej z czasów przed rozwiązaniem Rady miejskiej przeprowadzono po rozwiązaniu Rady m. i stwierdzono, że rozwiązana Rada miejska i Zarząd miasta należycie spełniały swe obowiązki i wykazały bardzo dodatnie wyniki swej pracy we wszystkich działach gospodarki miejsk. Zresztą o lustracji tej w swoim czasie otrzyma Rada szczegółowe sprawozdanie. Rada miejska na poufnem swem zebraniu 27-go lipca 1924 uchwaliła jednomyślnie wnieść rekurs do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przeciw zarządzeniu Województwa rozwiązującem Radę miejską, a w razie odmownej decyzji Ministerstwa skargę do Trybunału administracyjnego.

Jako motyw do rozwiązania Rady miejskiej podało Województwo, że Rada nie odpowiada w obecnym składzie stosunkom społecznym i ekonomicznym miasta i że ta Rada utraciła poniekąd charakter istniejącego legalnie ciała samorządowego a tem samem zdolność prawną do przeprowadzenia wyboru Prezydenta miasta.

Wniesiony przez rozwiązaną Radę miejską rekurs do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 lutego 1925 nie został uwzględniony a motywa tej odmownej decyzji podane są we wyroku Trybunału administracyjnego, dlatego ich w tej chwili nie podaję. Przeciw tej decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wniosła roz-

wiązana Rada miejska skargę do Trybunału administracyjnego w pierwszych dniach maja 1925. Na skargę tę wyznaczył Trybunał administracyjny rozprawę ustną na 15 marca 1926 r. Na ustnej rozprawie zjawili się jako zastępcy rozwiązanej Rady PP. Dr. Zoll, Dr. Gross, Dr. Klimecki. Po przeprowadzonej rozprawie N. T. Admin. zastrzegł sobie wydanie wyroku i jego ogłoszenie w dniu 26 kwietnia 1926 r. Wydano też w tym dniu wyrok, który w dosłownem brzmieniu odczytam.

Wyrok ten doręczono pełnomocnikom Gminy dnia 2 maja b. r. W następstwie wydania tego wyroku Województwo krakowskie doręczyło w dniu 3 czerwca reskrypt, który odczytam.

O ile rozchodzi się o wstęp reskryptu dotyczący quorum, to ustęp ten obejmuje jedynie opinję Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, która zdaniem Komisji prawniczej Rady miejskiej odpowiada przepisom obowiązującego statutu miejskiego.

Po długoletnich wysiłkach udało się rozwiązanej Radzie miejskiej na drodze prawnej autonomję Rady miejskiej przywrócić i bezprawny stan uchylić.

Niech to dzisiejsze pierwsze inauguracyjne posiedzenie zmartwychpowstałej Rady miejskiej będzie początkiem dalszej zgodnej współpracy czynnika obywatelskiego dla dobra i rozwoju naszego miasta, dla dobra wszystkich jeno obywateli. (Długotrwałe oklaski).

Poczem wiceprez. m. Dr. Wielgus odczytał reskrypt Najwyższego Trybunału administr., który opiewa:

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 1325/25.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Najwyższy Trybunał Administracyjny pod przewodnictwem Prezesa Kopczyńskiego w obecności Sędziów: Dunikowskiego, Kinela, Wozdeckiego, Idzkowskiego i protokolanta Dąbrowskiego, w sprawie skargi rozwiązanej Rady miejskiej st. m. Krakowa przeciwko orzeczeniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 lutego, 1925 r. L. S. M. 6137 w przedmiocie rozwiązania reprezentacji gminnej i ustanowienia tymczasowego zarządu gminnego, po przeprowadzonej dnia 15 marca 1926 r. rozprawie głównej, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego-referenta, jakoteż wywodów zastępców skargi Dr. Fryderyka Zolla i adwokatów Dr. Adolfa Grossa i Dr. Stanisława Klimeckiego i zastępcy władzy pozwanej Dr. Tadeusza Saloniego, radcy ministerjalnego;

uchyla zaskarżone orzeczenie zarówno z powodu wadliwego postępowania jak i niezgodności z ustawą.

POWODY.

Zarządzeniem z dnia 19 lipca 1924 r. L. 9482/Pr. rozwiązał Wojewoda krakowski na zasadzie § 53 Statutu m. Krakowa z dnia 6 października 1901 Dz. U. Kr. N. 108 reprezentację gminną w Krakowie, a sprawowanie funkcji Prezydenta miasta poruczył Wicewojewodzie Dr. Zdzisławowi Wawrauschowi w charakterze Komisarza rządowego, pozostawiając nadal w urzędach Wiceprezydentów miasta inż. Józzfa Sarego, inż. Karola Rollego i Dr. Piotra Wielgusa oraz zapowiadając dodanie Komisarzowi rządowemu rady przybocznej z głosem doradczym.

Jako motyw rozwiązania Rady miejskiej podał Wojewoda, że „Rada ta powołana do życia jeszcze w okresie przedwojennym i w większości swej urzędująca już około lat 13, w obecnym składzie zgoła nie odpowiada zmienionym w pośrednim czasie stosunkom społecznym i ekonomicznym miasta, a nadto uzupełniana kilkakrotnie nie w drodze uzupełniających wyborów, lecz sposobem kooptacji względnie nominacji, zatraciła poniekąd charakter istniejącego legalnie ciała samorządowego, a tem samem i zdolność prawną do przeprowadzenia wyboru Prezydenta miasta“.

Od powyższego zarządzenia wniosła Rada miejska na zasadzie uchwały z dnia 24 lipca 1924 rekurs do Ministerjum Spraw Wewnętrznych, w którym podnosi, że zarządzenie to jest nieuzasadnione zarówno pod względem formalnym z powodu niezasięgnięcia zgody względnie opinji Wydziału Krajowego, jakoteż niema uzasadnienia prawnego i pod względem merytorycznym, gdyż statut m. Krakowa nie zawiera wyraźnych przepisów, na podstawie których możnaby Radę m. rozwiązać, wobec czego rozwiązanie takie mogłoby nastąpić na zasadzie analogji z postanowieniami państwowej ustawy gminnej z r. 1862 oraz krajowych ustaw gminnych z r. 1866, 1889 i 1896 jedynie w razie wyszczególnionych tam uchybień względnie zaniedbań Rady, ewentualnie Prezydenta miasta.

Pozatem wywodzi rekurs, że podstawa prawna, na jakiej się Wojewoda opiera (§ 53) nie może być uznana za trafną, gdyż obejmuje tylko postanowienia, regulujące stosunki po rozwiązaniu Rady, a nie dotyczy warunków samego rozwiązania tejże Rady,

że Rada odpowiada przepisom §§ 19—52 statutu, gdyż powołanie w jej skład radnych drogą kooptacji względnie nominacji, nastąpiło za zgodą względnie na zasadzie zarządzeń każdorazowych władz nadzorczych,

że analogiczne stosunki panują we wszystkich miastach byłej Galicji,

że Wydział Krajowy jako władza nadzorcza m. Krakowa reskryptem z dnia 24 sierpnia 1917 L. W. 196891 sankcjonował tę nieformalność, iż Rada miejska urzęduje ponad okres ustawowy,

że mandaty radnych, pochodzących z wyboru nie wygasły wobec wyraźnego przepisu § 45 Statutu,

że mianowanie komisarza i rady przybocznej obraża § 53 ust. 2. Statutu, wedle którego w razie rozwiązania Rady czynności bieżące mogą pełnić wyłącznie tylko Prezydent względnie wiceprezydenci, również jak i rozwiązana Rada, która spełniać winna swe obowiązki do chwili wyboru nowej Rady.

Minister Spraw Wewnętrznych, orzeczeniem z dnia 24 lutego 1925 Nr. S. M. 6137/24 nie uwzględnił przytoczonego powyżej rekursu i zarządzenie Wojewody utrzymał w mocy z następujących powodów:

Rada miejska w dniu jej rozwiązania liczyła zamiast 127 członków tylko 111, przyczem w skład jej wchodziło 26 członków pochodzących z wyborów, przeprowadzonych w r. 1911, a 46 członków z wyborów z r. 1914, którzy już dawno utracili tytuł prawny do sprawowania powierzonego im drogą wyboru urzędu. Dalszych 16 członków było mianowanych z b. gminy miasta Podgórza przez b. Namiestnictwo galicyjskie za-

rządzeniem z dnia 13 lipca 1916 Nr. 10176/pr. z powodu niemożności przeprowadzenia wyborów. Zarządzenie to zostało uznane za dopuszczalne z tego względu, że w związku z ustanowieniem Komisarza fortecznego dla m. Krakowa (rozporz. ces. z 6 maja 1915 Dz. u. poz. Nr. 125), Krakowska Rada miejska otrzymała charakter tylko organu doradczego tego komisarza. Jakkolwiek więc członkowie Rady z Podgórza mieli wedle treści zarządzenia z dnia 13 lipca 2916 pełnić swe czynności nietylko przez czas urzędowania komisarza fortecznego, lecz aż do czasu wejścia do krakowskiej Rady miejskiej członków Rady wybranych z b. gminy m. Podgórza, to przecież zarządzenie to, podyktowane niewątpliwie względami wyłącznie oportunistycznemi, jako wykraczające poza granicę obowiązującego prawa, nie mogło być uważane za prawne, zwłaszcza ze zmianą stosunków faktycznych, które je wywołały.

Wreszcie 23 członków Rady miejskiej weszło do tejże Rady na zasadzie rozporządzenia Polskiej Komisji Likwidacyjnej z dnia 19 listopada 1918 Nr. 161/a bez przeprowadzenia wyborów, a połowa ich utraciła również swe mandaty przed rozwiązaniem Rady miejskiej wskutek upływu czasu, na który zostali powołani, a to zgodnie z ustępem 2-im § 9 wspomnianego rozporządzenia.

Z powyższego wynika, zdaniem zaskarżonego orzeczenia, że skład Rady miejskiej w dniu jej rozwiązania nie odpowiadał postanowieniom obowiązującego statutu miejskiego, co zresztą uznał także i b. Wydział Krajowy we Lwowie w powołanem przez referentów piśmie swem do Prezydjum m. Krakowa z dnia 24 sierpnia 1917 r. w którem między innemi zaznacza, że wyjednanie dla przedłużenia mandatów sankcji cesarskiej, natrafiłoby na zasadnicze trudności, gdyż skład Rady nie odpowiada postanowieniom § 18 statutu m. Krakowa w brzmieniu zmienionem ustawą z dnia 22 sierpnia 1914 Dz. u. kr. Nr. 15 z r. 1915.

W sprawie ustanowienia Komisarza Rządu zauważył Minister Spraw Wewnętrznych, że § 53 Statutu m. Krakowa daje Radzie miejskiej prawo odwołania się jedynie od zarządzenia, rozwiązującego Radę miejską, nie daje jej zaś tego prawa w stosunku do innych z niem ewentualnie związanych zarządzeń, a więc w konkretnym wypadku nie daje jej prawa odwołania się od zarządzenia, ustanawiającego Komisarza Rządu.

Poza powyższemi powodami, któremi Minister Spraw Wewnętrznych uzasadnia swoje orzeczenie, oznajmił ponadto co do dalszych zarzutów rekursu co następuje:

Zarzut co do braku porozumienia z Tymczasowym Wydziałem Samorządowym jest nieuzasadniony, albowiem § 53 Statutu sprawę rozwiązania Rady miejskiej powierza wyłącznie politycznej władzy krajowej, nie zastrzegając w tej sprawie żadnego udziału innym władzom.

Zarzut co do niewłaściwego powołania przez Wojewodę § 53 Statutu, jako podstawy prawnej rozwiązania, również jest nieuzasadniony, jakkolwiek bowiem Statut m. Krakowa nie zawiera bezpośrednich postanowień w sprawie rozwiązania Rady miejskiej, to jednak wspomniany § 53 nie pozostawia żadnej wątpliwości co do tego, że Rada m. Krakowa może być rozwiązana przez polską władzę krajową i że w braku innych przepisów Statutu, traktujących o rozwiązaniu Rady, ten tylko przepis stanowić może podstawę prawną rozwiązania.

W końcu zarzut rekursu co do braku dostatecznych powodów, usprawiedliwiających decyzję w przedmiocie rozwiązania Rady miejskiej jest również nieuzasadniony, albowiem ani § 53, ani żaden inny paragraf Statutu nie uzależnia rozwiązania od jakichkolwiek warunków prawnych, pozostawiając decyzję w tej mierze swobodnemu uznaniu politycznej władzy krajowej. Władza nie może przytem działać dowolnie, lecz kierować się względami, odpowiadającymi duchowi prawa, nie ulega zaś wątpliwości, że względy takie w niniejszym przypadku — jak wyżej wykazano — zachodziły.

W skardze do Najwyższego Trybunału Administracyjnego wniesionej na powyższe orzeczenie polemizuje rozwiązana Rada miejska przedewszystkiem z twierdzeniem, jakoby „polityczna Władza Krajowa“ (obecnie Wojewoda), rozwiązując Radę miejską, wolną była od obowiązku zasięgania zezwolenia względnie opinji Tymczasowego Wydziału Samorządowego i w zaniechaniu tem dopatruje się wadliwości postępowania.

Co do meritum sprawy, usiłuje udowodnić, że mandaty wszystkich radnych, zarówno pochodzących z wyborów w latach 1911, 1914 i 1918 jak również radnych powołanych z m. Podgórza w r. 1916 są ważne dotychczas, a fakt, że Rada miejska zamiast wymaganego kompletu 127 członków, liczyła w chwili rozwiązania tylko 111 członków, nie ma wobec § 67 Statutu w brzmieniu ustawy z dnia 22 sierpnia 1914 Gal. Dz. u. Kr. Nr. 15 z r. 1915 żadnego znaczenia.

W dalszym ciągu wywodzi skarga, że aczkolwiek nie istnieją żadne przepisy traktujące szczegółowo o rozwiązaniu Rady miejskiej krakowskiej, to jednak władza nadzorcza nie może w tym wypadku działać zupełnie dowolnie, a w braku tego rodzaju przepisów, powodując się właśnie duchem prawa, na który się zaskarżone orzeczenie w tym punkcie powołuje, winna była intencji prawodawcy dopatrywać się zarówno w treści państwowej ustawy gminnej z r. 1862 jak również w § 107—112 Statutu gminnego m. Krakowa, jak wreszcie w dalszych samorządowych ustawach austrjackich i polskich, a w końcu w Konstytucji polskiej z r. 1921. Motywy rozwiązania, przytoczone przez zaskarżone orzeczenie sprzeczne są zarówno z duchem Konstytucji jak i powołanych wyżej przepisów.

W końcu podnosi skarżąca Rada miejska, że zaskarżone orzeczenie, pozostawiając bez rozpatrzenia rekursu odnośnie zarządzenia Wojewody w kierunku ustanowienia komisarzem rządowym Dra Wawrauscha i w kierunku dodania temu komisarzowi rady przybocznej jest bezprawne, gdyż mianowanie Komisarza rządowego względnie rady przybocznej w sposób inny, aniżeli to przewiduje ust. 2 § 53 statutu jest aktem nielegalnym i dlatego też słusznie w toku instancji może być zaskarżone.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozpatrując powyższą skargę jak również wywody odpowiedzi władzy pozwanej, oraz wywody zastępców stron wygłoszone na rozprawie głównej, rozważył co następuje:

Prawo nadzoru przysługujące władzy państwowej nad działalnością samorządów, prawo nie ulegające w obecnym ustroju życia społecznego żadnej wątpliwości, nie może być tłomaczone w ten sposób, by władze państwowe granice tego nadzoru, określone ściśle istniejącemi ustawami mogły wedle swego swobodnego uznania

rozszerzać. Sprzeciwiałoby się to bowiem duchowi istniejącego w tej mierze ustawodawstwa, w którem idea samodzielności samorządu uwidacznia się coraz silniej.

Już bowiem patent cesarski z dnia 17 marca 1849 austr. Dz. u. p. Nr. 170, wprowadzający prowizoryczną ustawę gminną, na czele swem zamieszcza zasadę, że „podstawą wolnego Państwa jest wolna gmina". Zasada ta poza chwilowemi odchyleniami (niewprowadzona w życie ustawa gminna z r. 1859), wywołanymi centralistycznymi zakusami rządu wiedeńskiego, przebija się coraz silniej w dalszem ustawodawstwie samorządowem, obowiązującem na terytorjum b. zaboru austrackiego.

Następna z kolei ustawa gminna z r. 1862 Dz. u. p. Nr. 18 na zasadzie której całe ustawodawstwo gminne, obowiązujące w b. zaborze austrjackim zbudowane zostało, utrzymuje zasady ustawy z r. 1849 a w niektórych kierunkach idzie dalej i wprost imieniem Państwa abdykuje z uprawnień państwowych na rzecz gmin.

Art. XXII tej ustawy postanawia, że główne miasta krajowe oraz inne znaczniejsze miejscowości — otrzymują ustawą krajową własne statuta o ile ich jeszcze nie posiadają, zaś art. XXVI poleca stosowanie zasadniczych postanowień tej ustawy do wszystkich krajowych ustaw gminnych,mających się na jej podstawie wydać dla poszczególnych krajów m. in. i Galicji wraz z Wielkiem Ks. Krakowskiem.

Wynika stąd bezsprzecznie, że luki względnie niejasności w poszczególnych krajowych ustawach gminnych i statutach miejskich mają być interpretowane wedle postanowień wspomnianej państwowej ustawy gminnej.

Przechodząc do kwestji rozwiązania Rady miejskiej w Krakowie oraz do oceny, czy władza zarządzająca rozwiązanie tej rady działa ściśle w granicach, zakreślonych jej swobodnemu uznaniu, podnieść należy co następuje:

Statut m. Krakowa nie zawiera żadnych postanowień, kiedy i z jakiego powodu Rada miejska może być rozwiązana, niewątpliwie zatem pozostawia decyzję w tej mierze swobodnemu uznaniu politycznej władzy krajowej (Wojewody). Jednak to swobodne uznanie obracać się musi wobec braku odpowiedniego postanowienia statutu, jak to już wyżej zaznaczono, w ramach państwowej ustawy gminnej z r. 1862.

Art. XVI tej ustawy zaś, określa dokładnie granice nadzoru władz państwowych nad samorządem gminnym i przewiduje wkroczenie administracji państwowej tylko w tych wypadkach, w których „gminy przekraczają swój zakres działania i wykraczają przeciw obowiązującym ustawom". W związku z tem postanowieniem wymienia w dalszych ustępach środki zaradcze, jakie administracji państwowej stoją do dyspozycji w razie przekroczenia przez gminę swego zakresu działania lub przekroczenia obowiązujących ustaw, a więc wkłada na administrację państwową w ustępie drugim obowiązek rozstrzygania zażaleń, zaś w ustępie trzecim daje jej prawo rozwiązania reprezentacji gminnej.

Wynika stąd ponad wszelką wątpliwość, że Wojewoda mógł rozwiązać Radę miejską w Krakowie tylko w razie przekroczenia przez nią swego zakresu działania, albo wykroczenia przeciw obowiązującym ustawom, do czego ma zresztą prawną podstawę w § 109 Statutu.

Jeden i drugi fakt nie został przez władzę pozwaną ani stwierdzony, ani przytoczony jako motyw rozwiązania, natomiast w odpowiedzi swej na skargę twierdzi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że „uzasadnieniem zaskarżonej decyzji był fakt utraty przez członków Rady miejskiej tytułu prawnego do sprawowania nadal swoich urzędów, „względnie" zbyt nikła działalność Rady miejskiej".

Kwestja rzekomej utraty mandatów przez członków Rady wyjaśniona będzie poniżej, natomiast już tutaj stwierdzić należy, że zaniechania ze strony gminy, o ile nie wchodzą w sferę przekroczeń zakresu jej działania lub wykraczania przeciw obowiązującym ustawom, nie mogą uzasadniać ingerencji władzy nadzorczej. Wynika to nietylko z wyraźnego brzmienia odnośnego przepisu, ale także z motywów, jakiemi kierował się parlament austrjacki, uchwalając dany artykuł ustawy gminnej (Dr Brockhausen, Oesterreichische Gemeindeordnung. Wiedeń 1905, str. 152 i 153). Zresztą władza pozwana nie przytacza żadnych faktów uzasadniających tego rodzaju zaniechanie, za które nie można również uważać nierozpisywania nowych wyborów do Rady miejskiej, gdyż — jak to akta administracyjne stwierdzają, a zastępca skargi na rozprawie wykazał — reprezentacja m. Krakowa kilkakrotnie, począwszy od r. 1917, objawiała wobec swej kompetentnej władzy nadzorczej zamiar rozpisania nowych wyborów, otrzymywała jednak stale odpowiedzi odmowne.

Wobec powyższego musiał Najwyższy Trybunał Administracyjny stwierdzić, że władza pozwana, rozwiązując Radę miejską w Krakowie, przekroczyła granice przysługującego jej swobodnego uznania i odnośny zarzut skargi uznać za uzasadniony.

Przechodząc do dalszego motywu zaskarżonego orzeczenia, że Rada miejska słusznie została rozwiązana, gdyż członkowie jej utracili tytuł prawny do sprawowania nadal swych urzędów, to pomijając okoliczność, iż rozwiązywanie nieistniejącej korporacji sprzecznem jest samo w sobie i że racjonalną konsekwencją takiego zapatrywania władzy pozwanej winno było być zarządzenie rozpisania nowych wyborów, Najwyższy Trybunał Administracyjny nie może podzielić stanowiska zajętego przez władzę pozwaną zarówno w zaskarżonem orzeczeniu, jak i w odpowiedzi na skargę.

Już z samego brzmienia ust. 2 § 45 statutu wynika, że ustawodawca przewiduje możliwość, iż radni po upływie kadencji mogą pozostać na urzędzie i pełnić wszelkie obowiązki, wypływające z ich mandatu. Jeżeli zatem ustawodawca zasadę tę raz uznał, to okres czasu, na jaki się to urzędowanie przeciąga, nie może praw tych radnych pomniejszyć, czy też zgoła anulować, bo wówczas właśnie nastąpiłaby przerwa w ciągłości administracji samorządowej, przerwa, której władza pozwana przez zaskarżone orzeczenie chciałaby uniknąć.

To samo odnosi się do radnych wybranych w r. 1918 z IV koła wyborczego na zasadzie rozporządzenia Polskiej Komisji Likwidacyjnej z dnia 19 listopada 1918, co do których wedle § 9 tego rozporządzenia mają zastosowanie odnośne przepisy statutu, a więc ustęp 2 § 45, a którzy ponadto wedle wyraźnego brzmienia wspomnianego § 9 urzędują aż do najbliższych wyborów do Rady miasta.

Wreszcie o ile idzie o radnych pochodzących z nominacji czy też kooptacji, to już ustawa z d. 22 sierp-

nia 1914 Dz. u. kr. Nr 15 z r. 1915 przewiduje w art. XVII możliwość brania udziału w zarządzie m. Krakowa członków z Podgórza, nie pochodzących z wyborów, przepisanych statutem miasta Krakowa, zresztą gdyby nawet uznać, że mandaty tych radnych mimo mianowania ich przez b. władze austrjackie i mimo milczącego ich uznania przez władze polskie, między innemi i Polską Komisję Likwidacyjną z dnia 30 listopada 1918 L. 161 K. L. Adm. są nieważne, to fakt ten nie stanowiłby jeszcze powodu do rozwiązania Rady miejskiej, która mimo ubytku 16 członków liczyłaby jeszcze 95 członków, a zatem komplet wystarczający w myśl § 67 statutu w brzmieniu ustawy z 22 sierpnia 1914.

Podniesiony dalej przez skargę zarzut wadliwego postępowania, polegający na tem, że Wojewoda, zarządzając rozwiązanie Rady miejskiej, zaniedbał porozumienia się z Tymczasowym Wydziałem Samorządowym, uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny za uzasadniony.

Jak to słusznie skarga wywodzi, podlega gmina m. Krakowa w sprawach własnego zakresu działania bezpośrednio Wydziałowi Krajowemu względnie Sejmowi Krajowemu obecnie Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu (§ 107 statutu), niewątpliwie więc było intencją ustawodawcy, aby temuż Wydziałowi, jako władzy przełożonej miasta, a w sprawach własnego zakresu działania i władzy rekursowej (§ 108 statutu), zapewnić możność kontroli nad prawidłowem spełnianiem przez Samorząd miejski przypadających nań zadań oraz zapewnić wpływ na prawidłowy tok gospodarki miejskiej. Wpływ ten byłby iluzoryczny, gdyby Tymczasowy Wydział Samorządowy w razie zamiaru rozwiązania reprezentacji miasta nie mógł na podstawie swoich spostrzeżeń wyrazić opinji co do zarzuconych Radzie uchybień w sferze własnego zakresu działania gminy. Że taki był zamiar ustawodawcy, wynika niezbicie również z przepisu § 111 statutu, wedle którego Prezydent może być przez Namiestnika złożony z urzędu w porozumieniu z Wydziałem Krajowym, gdyż trudno przypuścić, by ustawa za rzecz ważniejszą dla gospodarki miejskiej uważała usunięcie prezydenta, niż rozwiązanie całej reprezentacji miejskiej. Zasadę tę potwierdza pośrednio także i art. 53 ust. 3 statutu miejskiego, który rekurs przeciw rozwiązaniu Rady miejskiej każe kierować do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych za pośrednictwem Wydziału Krajowego. Z treści tego przepisu w związku z wyżej cytowanemi postanowieniami §§ 107, 108 i 111 statutu, jak również z przepisów artykułów XXIII i XXIV ustawy gminnej z r. 1862 wynika, że ustawa pragnie Wydziałowi Krajowemu zapewnić wpływ na ważniejsze do zarządu majątkiem i zakładami miasta odnoszące się akta. Gdy zaś Rada miejska jest w tych sprawach najwyższym organem, mogło jej rozwiązanie przez Wojewodę nastąpić dopiero po uprzedniem porozumieniu się z Tymczasowym Wydziałem Samorządowym.

Z tych wszystkich względów należało zaskarżone orzeczenie zarówno z powodu wadliwości postępowania jak i niezgodności z ustawą uchylić.

Wobec powyższego, gdy wykazanem zostało, że zaskarżone orzeczenie wydano z naruszeniem ustawy względnie wadliwie, Najwyższy Trybunał Administracyjny nie miał powodu rozpatrywania kwestji ustanowienia komisarza rządowego względnie przydania mu rady przybocznej, tudzież zarzutu skargi w tym przedmiocie, gdyż uchylając orzeczenie, tem samem uznał wszelkie na jego zasadzie wydane zarządzenia za nieważne.

Warszawa, dn. 26 kwietnia 1926 r.

Podpisy: (—) Kopczyński, (—) Dunikowski, (—) Kinel, (—) Wozdecki, (—) Idzkowski.

Do Rozwiązanej Rady miejskiej
st. m. Krakowa
na ręce p. Dra Fryderyka Zolla
w Krakowie
ul. Studencka 25.

Najwyższy Trybunał Administracyjny przesyła skarżącej powyższy wypis wyroku, jednocześnie zwraca się znaczki pocztowe w sumie 1 złotego nadesłane przez adw. Dra Stanisława Klimeckiego przy piśmie z dn. 6 marca 1926.

Warszawa, 29 kwietnia 1926 r.

Członek Sekretarjatu: Trojanowski m. p. — Prezes: Wł. Dunikowski m. p.

Z kolei Wiceprezydent m. Dr Piotr Wielgus odczytał pismo Wojewody krakowskiego:

Województwo Krakowskie
L. A. S. 5442/26. Kraków, d. 2 czerwca 1926.

Reaktywowanie rozwiązanej
Rady miejskiej w Krakowie.

Do

Panów Wiceprezydentów
stoł. król. miasta Krakowa.

(Do rąk Pana Wiceprezydenta inż. Józefa Sarego).

Powołując się na rozstrzygnięcie Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 26 kwietnia 1926 r. L. Rej. 1325/25 w sprawie skargi rozwiązanej Rady miejskiej stoł. król. m. Krakowa przeciwko decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 24 lutego 1925 r. L. SM. 6137 zwalniam niniejszem wskutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 22 maja 1926 r. Nr. SM. 1220/26 ustanowionego przezemnie Komisarzem Rządowym dla stoł. król. miasta Krakowa Pana Witołda Ostrowskiego, Naczelnika Wydziału przemysłowego przy tut. Województwie, jakoteż przydaną Mu Radę Przyboczną od dalszego spełniania poruczonych Im funkcji Tymczasowego Zarządu Gminy m. Krakowa.

Zarazem stosownie do wspomnianego reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 22 maja 1926 r. Nr. SM. 1220/26 oznajmiam, że funkcje Prezydenta m. winien objąć jeden z pośród urzędujących Wiceprezydentów m. stoł. Krakowa, a mianowicie ten, któremu zmarły Prezydent w związku z piastowaniem przez siebie mandatu poselskiego, jak i w czasie swojej choroby, powierzał przeważnie swoje zastępstwo i że obowiązkiem Jego będzie również zwołać w jak najkrótszym czasie posiedzenie przywróconej Rady miejskiej celem

dokonania wyboru Prezydenta miasta według przepisów §§ 42 i 43 statutu gminnego dla m. st. Krakowa.

Wskutek niniejszego zarządzenia zechce Pan Wiceprezydent przystąpić bezzwłocznie do odebrania urzędowania od ustępującego Komisarza Rządowego, a następnie poczynić przygotowania potrzebne do przeprowadzenia wyboru nowego Prezydenta miasta i o wydanych w tym względzie zarządzeniach Województwo równocześnie zawiadomić.

Zarazem wyjaśniam, że według zapatrywania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wymagany w ust. 4 § 43 statutu dla m. Krakowa komplet, może być obliczony tylko od ustawowej a nie od faktycznej ilości radnych i dodaję, że ilość niepełna radnych jest stanem sprzecznym ze statutem i dopełniającymi ten statut ustawami i przepisami, który winien być usunięty w sposób przepisany ustępem 5 § 18 wzgl. § 45 statutu.

Ponieważ w chwili rozwiązania Rady miejskiej P. Wiceprezydent inż. Sare reprezentował miasto jako pełniący funkcje Prezydenta i z rąk Jego przyjęto urzędowanie, przeto i niniejszy reskrypt skierowuje Województwo na Jego ręce.

Wojewoda Kowalikowski m. p.

Po referacie wiceprez. m. Dr. Wielgusa zabrał głos radca m. poseł Dr. Bobrowski, który w swem przemówieniu podkreślił przedewszystkiem fakt, że to posiedzenie Rady jest zwycięstwem prawa, nad metodą łamania ustaw. W dalszej części przemówienia mowca wystąpił przeciw tym członkom Rady, którzy rozwiązanie Rady miejskiej spowodowali. W końcu pos. Bobrowski przedłożył następującą rezolucję:

»Rada m. Krakowa wita z żywem zadowoleniem orzeczenie Najwyższego Trybunału Administracyjnego, przywracające samorząd miejski w Krakowie przez uchylenie sprzecznego z prawem zarządzenia wojewody krakowskiego, oraz min. spraw wewnętrznych. Rada m. Krakowa widzi w orzeczeniu Najw. Tryb. Administracyjnego obronę praworządności przed bezprawiem i zniszczeniem samorządu pod naporem grup politycznych.

Rada m. Krakowa uznaje za konieczne, by Sejm i rząd najrychlej stworzył możność przeprowadzenia wyborów nowej Rady miejskiej na podstawie nowej ordynacji wyborczej, opartej na zasadach uchwalonych przez Radę miejską w roku 1919«.

R. m. Poseł Rymar, broniąc się przed zarzutem, jakoby jego przyjaciele polityczni współdziałali przy rozwiązywaniu Rady miejskiej, przerzuca winę na czynniki rządowe, które pierwsze podjęły inicjatywę i parły do zawieszenia samorządu miasta.

R. m. Turski, imieniem Zjednoczenia Mieszczańskiego oświadczył, że mimo wszystkich antycedencyj, które poprzedziły rozwiązanie Rady, Zjednoczenie dążyć będzie do zgodnej współpracy dla dobra miasta i że Zjednoczenie głosować będzie za rezolucją pos. Bobrowskiego.

W głosowaniu rezolucję dr. Bobrowskiego przyjęto.

Przyjęto wniosek r. m. Muczkowskiego o wyrażenie podziękowania dr. Grossowi, dr. Klimeckiemu oraz rektorowi Zollowi za skuteczną obronę przed Tryb. Adm., która w rezultacie doprowadziła do reaktywowania Rady miejskiej, a wicepr. Dr. Wielgusowi za sporządzenie rekursu i skargi do Tryb. Adm.

Powołanie nowych radców miejskich.

Wiceprez. m. dr. Wielgus referował sprawę powołania nowych Członków Rady m. w miejsce zmarłych, poczem imieniem Sekcji prawniczej wnosi:

Rada m. uchwali:

W miejsce zmarłych Członków Rady miejskiej powołuje się do Rady miejskiej pp.: 1) Marcelego Dutkiewicza w miejsce zmarłego rm. bł. p. Mojżesza Schmelkesa. 2) Inż. Władysława Kleinbergera w miejsce zmarłego rm. śp. Józ. Bialika. 3) Józefa Marskiego w miejsce zmarłego rm. śp. Wandalina Beringera 4) Franciszka Migdzińskiego w miejsce zmarłego rm. śp. Wincentego Dudka. 5) Dr. Judę Peipera w miejsce zmarłego rm. Dr. Józefa Drobnera. 6) Karola Sławińskiego w miejsce zmarłego rm. śp. Augusta Miedniaka. 7) Dr. Alfreda Szołayskiego w miejsce zmarłego rm. bł. p. Dr. Rudolfa Frühlinga. 8) Romana Woyczyńskiego w miejsce zmarłego rm. śp. Zygmunta Maywalta.

R. m. Rymar zgłasza wniosek: „Rada m. wzywa Komisję prawniczą, aby zbadała wszystkie akta wyborów do Rady m. z lat 1911 i 1914 i ustaliła kolejność kandydatów do Rady i liczbę oddanych na nich głosów“. W dyskusji zabierali jescze głos: rm. Holeksa i Dr. Rosenzweig. Wniosek Sekcji prawniczej uchwalono. Wniosek rm. Rymara odesłano do S. III.

Wybór Komisji matki dla rewizji przydziału Radców miejskich do poszczególnych Sekcyj i Komisyj.

Wiceprezydent miasta Inż. Karol Rolle wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Upoważnia się „Komisję Matkę“, aby przeprowadziła rewizję istniejących Sekcyj i Komisyj i wypracowała wnioski co do połączenia niektórych komisji z sekcjami o pokrewnym zakresie działania, przyczem ewent. sekcje połączyć dla spraw dwóch wydziałów.

Sekcje dla pewnych spraw mogą wydzielać ze swego grona podkomisje na czas określony lub nieokreślony. Po porozumieniu się z odnośnymi klubami proponuje się skład Komisji Matki Członków Rady m. do Sekcyj i Komisyj. Inż. Adelman Alekander, Dr. Aronsohn Jakób, Englisch Jan, Dr. Gross Adolf, Haecker Emil, Ks. Kasprzyk Ludwik, Dr. Klimecki Stanisław, Dr. Landau Rafał, Ks. Masny Jan, Dr. Mussil Franciszek, Dr. Müller Adam, Inż. Nitsch Leonard, Ostrowski Witołd, Inż. Peroś Jan, Dr. Rosenzweig Józef, Dr. Rowiński Stanisław, Dr. Schneider Ludwik, Inż. Turski Władysław.

R. m. Rymar zgłasza wniosek:

Rada m. Krakowa stwierdza, że skończyła się kadencja, na którą wybrani zostali wszyscy prezydenci miasta i dlatego Rada postanawia przystąpić do wyboru tak prezydenta jak i wszystkich wiceprezydentów m.

Wnioski wiceprez. m. inż. Rollego uchwalono. Wniosek rm. Rymara odesłano do S. III.

Przewodniczący zamyka posiedzenie o godzinie $8^1/_2$ wieczorem.

Posiedzenie zwyczajne 161 w kadencji XVII z dnia **19 czerwca 1926.**

Przewodniczący: wiceprez. m. inż. Józef Sare.
Wiceprezydent m.: inż. Karol Rolle.
„ „ Dr. Piotr Wielgus.
Sekretarz Rady m.: Franciszek Strasik.

Radców m. obecnych **94.**

Początek posiedzenia o godz. 5·45 popoł.

Posiedzenie Rady m. z powodu pożaru sali Rady m. w Ratuszu, odbyło się w sali „Starego teatru".

Przewodniczący: Wiceprezydent m. inż. Sare zaprosił nowopowołanych radców m. w miejsce zmarłych a to: pp. Jana Bielenia, Marcelego Dudkiewicza, Adolfa Ehrlicha, Władysława Kleinbergera, Józefa Marskiego, Franciszka Migdzińskiego, Henryka Pachońskiego, Dra Judę Peipera, Karola Sławińskiego, Dra Alfreda Szołayskiego, Romana Woyczyńskiego do złożenia przyrzeczenia radzieckiego.

Sekretarz odczytał rotę przyrzeczenia radzieckiego następującego tekstu:

„Gdy Pan powołany został na Radcę m. złoży Pan przyrzeczenie, że przyjęte obowiązki sumiennie i pilnie wykonywać Pan będzie i przyrzeczenie to stwierdzi Pan podaniem ręki wiceprezydentowi m. p. o. Prezydenta m.".

Po akcie tym, przewodniczący wiceprezydent m. inż. Sare zamknął posiedzenie o godzinie 6·15 popoł.

Nadzwyczajne tajne posiedzenie Rady m. 66 w kadencji XVII z dnia **19 czerwca 1926.**

Wybór Prezydenta miasta.

Przewodniczący: wiceprez. m. inż. Józef Sare.
Wiceprezydent m.: inż. Karol Rolle.
„ „ Dr. Piotr Wielgus.
SekretarzRady m.: Franciszek Strasik.

Radców m. obecnych **110.**

Początek posiedzenia o godzinie 6-tej popołudniu.

Przewodniczący: Wiceprez. m. Inż. Józef Sare konstatuje przepisany statutem Gminy miasta Krakowa pcmplet 3/4 części Członków Rady miejskiej:

Obecni: 110 Radców miejskich.

Radcy miejscy: Władysław Kleinberger, inż. Leonard Nitsch, Józef Wilczyński pozostający w stosunkach z Gminą m. Krakowa przez wykonywanie robót miejskich w myśl § 52 ust. 3 statutu m. wstrzymali się od głosowania.

Następujący Radcy m. Ks. Dr. Józef Caputa, Władysław Cezar, inż. Wacław Krzepowski, i Ksawery Mikucki usprawiedliwili swą nieobecność.

(Usprawiedliwienia dołącza się do protokołu).

Wszystkie powyższe usprawiedliwienia przyjęła Rada miasta do zatwierdzającej wiadomości.

Przewodniczący Wiceprez. m. Inż. Józef Sare odczytał postanowienia §§ 42, 43 i 44 statutu dla m. Krakowa, które dotyczą wyboru Prezydenta miasta.

Po skonstatowaniu przez przewodniczącego, że dopełniono wszelkich formalności przepisanych statutem, przystąpiono do aktu wyboru Prezydenta miasta.

Imieniem Klubu Radzieckiego Chrześć. Demokracji i Związka Lud.-Nar. Radca m. Stanisław Rymar zgłasza kandydaturę na Prezydenta miasta p. Inż. Aleksandra Adelmana.

Przewodniczący Wiceprez. m. Inż. Józef Sare zaprosił na skrutatorów Radców miejskich PP. Emila Haeckera, Dra Ludwika Merza i Dra Franciszka Mussila.

Przystąpiono do głosowania.

Sekretarz Rady miejskiej Franciszek Strasik odczytywał w porządku alfabetyoznym nazwiska Radców m., którzy kolejno składali swe głosy na kartkach do urny.

Na podstawie dokonanego skrutynium wynik głosowania ogłosił Przewodniczący Wiceprez. m. Inż. Józef Sare:

Na 107 głosujących Radców m. otrzymali:

P. Wiceprez. m. Inż. **Karol Rolle**	80	głosów
P. Inż. **Aleksander Adelman** . . .	21	„
P. **Witołd Ostrowski**	4	„
Kartek czystych oddano	2	„
Razem . .	107	głosów

Wobec powyższego Prezydentem miasta wybrany został

P. INŻ. KAROL ROLLE.

Nowoobrany Prezydent miasta inż. Rolle wygłosił krótkie przemówienie, w którem podziękował za zaufanie jakiem obdarzyła go Rada m. obecnym wyborem.

Przewodniczący Wiceprez. m. Inż. Józef Sare zamyka posiedzenie o godzinie $6^{3}/_{4}$ wieczorem.

NOMINACJE.

P. **Stanisław Rzepa,** na zasadzie postanowienia § 89 statutu miejskiego przyjęty został z dniem 1 maja 1926 r. na prowizorycznego szofera Zakładu czyszczenia miasta z poborami XII grupy uposażenia szczebel **a.** (L. prez. 2344/26).

P. **Józef Maniecki,** prow. strażak ogniowy, na zasadzie postanowienia § 89 statutu miejskiego zamianowany został strażakiem ogniowym z dniem 1 lipca 1826 r. z poborami XIV grupy uposażenia szczebel **b.** (L. prez. 2367/26).

P. **Józef Syrek,** prow. strażak ogniowy, na zasadzie postanowienia § 89 statutu miejskiego zamianowany został strażakiem ogniowym z dniem 1 lipca 1926 r. z poborami XIV grupy uposażenia szczebel **b.** (L. prez. 2370/26).

P. **Michał Szewczyk,** prow. strażak ogniowy, na zasadzie postanowienia § 89 statutu miejskiego zamianowany został strażakiem ogniowym z dniem 1 lipca 1926 r. z poborami XIV grupy uposażenia szczebel **b.** (L. prez. 2369/27).

P. **Wawrzyniec Świder,** prow. stażak miej., na zasadzie postanowienia § 89 statutu miejskiego za-

mianowany został strażakiem ogniowym z dniem 1 lipca 1926 r. z poborami XIV grupy uposażenia szczebel **b.** (L. prez. 2368/26).

P. **Józef Szabelski,** na zasadzie § 89 statutu m. przyjęty został z dniem 22 maja 1926 r. na prowiz. strażaka M. Straży pożarnej z uposażeniem XV grupy szczebel **a.** (L. prez. 3211/26).

EMERYTURY.

P. **Antoni Ziemba,** klucznik aresztów miej., na zasadzie art. 28 statutu emerytalnego dla pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa z dnia 8 października 1924 Nr. 12 Dz. rop. m. Krakowa przeniesiony został z powodu przekroczenia 60 roku życia z dniem 1 lipca 1926 r. w stały stan spoczynku i otrzymał w myśl art. 12 statutu emerytalnego ze względu na policzalną służbę w ilości 35 lat pelne uposażenie służbowe XII grupy szczebel **f.** (L. prez. 2476/26).

P. **Antoni Miętka,** pomocnik Zakładu czyszczenia miasta, w myśl art. 29 statutu emerytalnego dla pracowników Gminy m. Krakowa z dnia 8 października 1924 Nr. 12 Dz. rozp. miasta Krakowa przeniesiony został z powodu stwierdzonej przez lekarza m. trwałej niezdolności do służby z dniem 1 lipca 1926 r. w stały stan spoczynku i otrzymał w myśl art. 12 statutu emerytalnego ze względu na policzalną służbę w ilości 35 lat pełne uposasażenie służbowe XIII grupy szczebel **f.** (L. 3088/26).

P. **Franciszek Piekarczyk,** tercjan szkoły m., na zasadzie art. 28 statutu emerytalnego dla pracowników Gminy stoł. król. m. Krakowa z dnia 8 października 1924 Nr. 12 Dz. rozp. m. Krakowa z powodu przekroczenia 60 roku życia przeniesiony został z dniem 1 lipca 1926 r. w stały stan spoczynku i otrzymał w myśl art. 12 statutu emerytalnego ze względu na policzalną służbę w ilości 35 lat pełne uposażenie służbowe XIII grupy szczebel **f.** (L. prez. 2691/26).

P. **Franciszek Bielak,** fornal Zakładu czyszczenia miasta, w myśl art. 29 statutu emerytalnego dla pracowników Gminy m. Krakowa z dnia 8 października 1924 r. Nr. 12 Dz. rozp. m. Krakowa przeniesiony został z powodu stwierdzonej przez lekarza m. trwałej niezdolności do służby z dniem 1 lipca 1926 r. w stały stan spoczynku i otrzymał w myśl art. 12 statutu (przy zastosowaniu § 2 statutu emerytalnego z r. 1914) ze względu na policzalną służbę w ilości 26 lat od uposażenia służbowego XIV grupy szczebel **d.** (L. 1368/26).

P. **Józef Nowak,** brukarz miejski, w myśl art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 r. L. 2645/24 prez.) otrzymał od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie miesięcznie w ilości 120 punktów, oraz dodatek regulacyjny w ilości 60 punktów. (L. prez. 2836/26).

P. **Jakób Baran,** robotnik miej., na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 130 punktów miesięcznie. (L. prez. 2623/26).

P. **Jan Dudzik,** robotnik miej., na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 151 punktów miesięcznie. (L. prez. 2835/26).

P. **Marja Dyblowa,** robotnica miejska, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymała w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 60 punktów miesięcznie. (L. prez. 2188/26).

P. **Maciej Frączkowski,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 105 punktów miesięcznie. (L. prez. 2655/26).

P. **Ludwik Grabowski,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 78 punktów miesięcznie (L. prez. 2786/26).

P. **Wojciech Hajduk,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8-go października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 65 punktów miesięcznie. (L. prez. 2649/26).

P. **Tomasz Halawa,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 146 punktów miesięcznie. (L. prez. 2619/26).

P. **Jan Irecki,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 120 punktów miesięcznie. (L. prez. 2651/26).

P. **Antoni Krzak,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645)24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 47 punktów miesięcznie. (L. prez. 3068/26).

P. **Zofja Nosalowa,** robotnica miejska, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymała w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 60 punktów miesięcznie. (L. prez. 2187/26).

P. **Walenty Pawłowski,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 93 punktów miesięcznie. (L. prez. 2634/26).

P. **Kazimierz Prochownik,** robotnik miejski,

na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 80 punktów miesięcznie. (L. prez. 2708/26).

P. **Jan Przysiężnik,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8-go października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 100 punktów. (L. prez. 2664/26).

P. **Iłka Sawicki,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 105 punktów miesięcznie. (L. prez. 2677/26).

P. **Kazimierz Suchalski,** brukarz miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 175 punktów miesięcznie. (L. prez. 2588/26).

P. **Andrzej Szetner,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 139 punktów miesięcznie. (L. prez. 2287/26).

P. **Michał Ślęczka,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8-go października 1924 (L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 112 punktów miesięcznie. (L. prez. 2641/26).

P. **Bartłomiej Wołek,** robotnik miejski, na zasadzie art. 26 statutu emerytalnego (uchwała z dnia 8 października 1924 L. 2645/24 prez.) otrzymał w drodze łaski od 1 lipca 1926 r. począwszy nadzwyczajne zaopatrzenie w ryczałtowej ilości 70 punktów miesięcznie. (L. prez. 2645/26).

Nakładem Gminy miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przem. w Krakowie ul. Smoleńska 9.